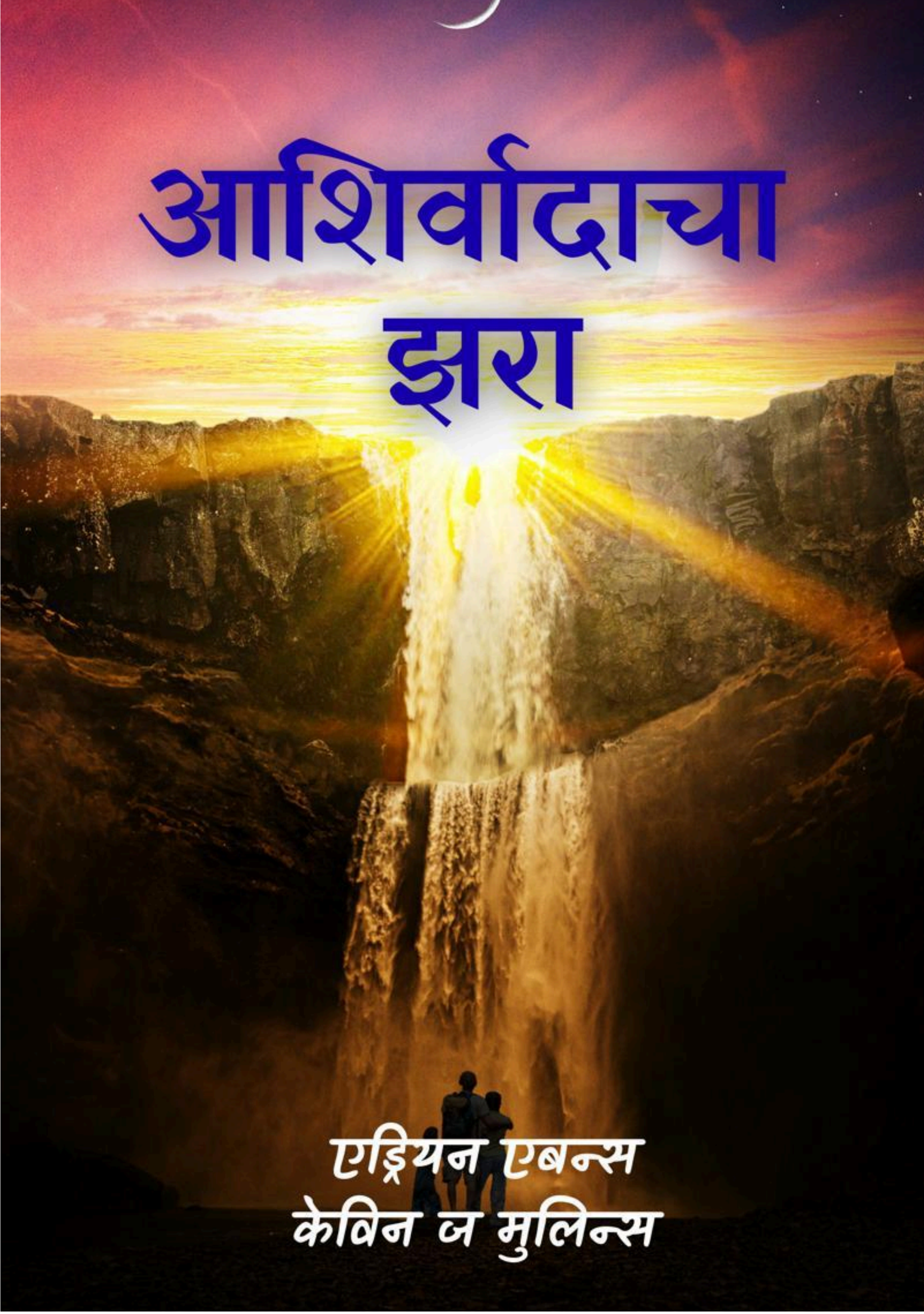

आशिर्वादाचा झरा

एड्रियन एबन्स
केविन ज मुलिन्स

1

आशीर्वादाचा झरा

एड्रियन एबेन्स

केविन जे. मुलिन्स

Printed by

fatheroflove.info

November 2025

पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी ह्यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई मनीषा कांबळे ह्यांनी मदत केली आहे.

अनुक्रमणिका

पित्याच्या आनंदाचा आशीर्वाद..4
पापामुळे हरवलेले पुत्रत्व...8
बलिदानाशिवाय शब्बाथ नाही... 10
नियमशास्त्रातील सुवार्ता.. 14
वाहणाऱ्या झऱ्यासारखे...18
ताजेतवाने होण्याचे ऋतू.. 21
आशीर्वादाचे मोठेपण.. 23
इतिहासाची साक्ष..27
शब्बाथ अधिक पूर्णपणे..32
लहान शिंग... 37
मध्यरात्रीची हाक..46
अंधकारातून बोलावलेले..50
आशीर्वाद..52
निष्कर्ष.. 54

पित्याच्या आनंदाचा आशीर्वाद

स्तोत्र ३३:८–९ अखिल पृथ्वी परमेश्वराचे भय धरो; जगात राहणारे सर्व त्याचा धाक बाळगोत. कारण तो बोलला आणि अवघे झाले; त्याने आज्ञा केली आणि सर्वकाही स्थिर झाले.

जिवंत देवाच्या पुत्राला महान शिल्पकाराला या जगाला बोलून अस्तित्वात आणताना पाहण्याचे भाग्य ज्या देवदूतांना लाभले असेल, ते अनुभव किती आश्चर्यकारक आणि अद्भुत असतील!

योहान १:१-३,१४ प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता. सर्वकाही त्याच्या द्वारे झाले1 आणि जे काही झाले ते त्याच्यावाचून झाले नाही. शब्द देही झाला व त्याने आमच्यामध्ये वस्ती केली, आणि आम्ही त्याचा गौरव पाहिला. तो पित्यापासून आलेल्या एकुलत्या एकाचा गौरव असावा असा अनुग्रह व सत्य ह्यांनी परिपूर्ण होता.

कलस्सै १: १२-१७ आणि ज्याने तुम्हांला प्रकाशातील पवित्र जनांच्या वतनाचे विभागी होण्याजोगे केले त्या पित्याची तुम्ही उपकारस्तुती करावी. त्याने आपल्याला अंधाराच्या सत्तेतून काढून आपल्या प्रिय पुत्राच्या राज्यात आणून ठेवले. त्या पुत्राच्या ठायी, त्याच्या रक्ताच्या द्वारे खंडणी भरून प्राप्त केलेली मुक्ती म्हणजे आपल्या पापांची क्षमा आपल्याला मिळाली आहे. तो अदृश्य देवाचे प्रतिरूप आहे; तो सर्व उत्पत्तीत ज्येष्ठ आहे; कारण आकाशात व पृथ्वीवर असलेले, दृश्य व अदृश्य असलेले, राजे, अधिपती, सत्ताधीश किंवा अधिकारी असलेले, जे काही आहे ते सर्व त्याच्यामध्ये निर्माण झाले; सर्वकाही त्याच्या द्वारे व त्याच्यासाठी निर्माण झाले आहे; तो सर्वांच्या पूर्वीचा आहे व त्याच्यामध्ये सर्वकाही अस्तित्वात आहे.

इब्री १:१-२ देव प्राचीन काळी अंशाअंशांनी व प्रकाराप्रकारांनी संदेष्ट्यांच्या द्वारे आपल्या पूर्वजांशी बोलला. तो ह्या काळाच्या शेवटी पुत्राच्या द्वारे आपल्याशी बोलला आहे; त्याने त्याला सर्व गोष्टींचा वारस करून ठेवले आणि त्याच्या द्वारे त्याने विश्व निर्माण केले.

देवपुत्र हा देवाचे वचन आहे देवाचा विचार ऐकू येणारा असा. "त्याचे नाव देवाचा शब्द असे आहे." (प्रकटीकरण १९:१३) पित्याची संपूर्ण निर्मितीची शक्ती जगाला बोलून अस्तित्वात आणण्यासाठी त्याच्या पुत्राला दिली गेली.

मत्तय २८:१८ तेव्हा येशू जवळ येऊन त्यांच्याशी बोलताना म्हणाला, “स्वर्गात

आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला दिलेला आहे.

योहान ८:२८ म्हणून येशूने त्यांना म्हटले, “जेव्हा तुम्ही मनुष्याच्या पुत्राला उंच कराल तेव्हा तुम्हांला समजेल की तो मी आहे आणि मी आपण होऊन काही करत नाही तर मला पित्याने शिकवल्याप्रमाणे मी ह्या गोष्टी बोलतो.

जसा ख्रिस्त आपल्या पित्याचे शब्द बोलत होता, तसे हे जग निर्माण होत होते. गवत, झाडे आणि फुले बोललेल्या वचनाद्वारे भूमीतून उगवत होती, आणि ते पाहून पिता आपल्या पुत्राकडे वळून म्हणत असे, “हे चांगले आहे, पुत्रा.”

नीतिसूत्रे ८:२९–३० परमेश्वराने सृष्टिक्रमाच्या आरंभी आपल्या प्राचीन कृत्यांतील पहिले कृत्य, असे मला निर्माण केले. अनादिकाली, प्रारंभापासून पृथ्वीच्या पूर्वी माझी स्थापना झाली. जलाशय नव्हते, पाण्याने भरलेले झरे नव्हते, तेव्हा मी जन्म पावले. पर्वत स्थापित झाले त्यापूर्वी, डोंगरांपूर्वी, मला निर्माण केले; त्या वेळेपर्यंत त्याने पृथ्वी, शेते व पृथ्वीचा धूलिसंचय ही निर्माण केली नव्हती. त्याने आकाशे स्थापली तेव्हा मी होते; जेव्हा त्याने जलाशयाची चक्राकार मर्यादा ठरवली; जेव्हा त्याने वरती अंतराळ दृढ केले, जेव्हा जलाशयाचे झरे जोराने वाहू लागले; जलांनी त्याची आज्ञा उल्लंघू नये म्हणून जेव्हा त्याने समुद्राला मर्यादा घालून दिली; जेव्हा त्याने पृथ्वीचे पाये रेखले; तेव्हा मी त्याच्याजवळ कुशल कारागीर होते; मी त्याला नित्य आनंददायी होते; त्याच्यासमोर मी सर्वदा हर्ष पावत असे;

निर्मितीच्या त्या प्रत्येक दिवशी देवपुत्राला आपल्या पित्याचा त्याच्यामध्ये असलेला आनंद जाणवत होता. सृष्टीच्या प्रक्रियेदरम्यान देवपुत्र आपल्या पित्याच्या आशीर्वादात आनंदित होत होता. प्रत्येक दिवस जसजसा पुढे जात होता, तसतसे पित्या-पुत्राचे आनंद आणि हर्ष अधिकाधिक वाढत होते. जेव्हा त्यांनी आदाम आणि हव्वाला त्यांच्या आजूबाजूच्या अद्भुत सृष्टीकडे विस्मयाने पाहताना पाहिले, तेव्हा पिता आणि पुत्र दोघांनाही आपल्या उदार भेटीबद्दल अत्यानंद झाला.

ते त्यांच्या अगापे प्रेमात एकत्र आनंदित झाले. मग शेवटी शब्बाथ आला. पिता निर्माणकार्याकडे पाहत असताना डोंगर, दऱ्या, नद्या, आणि पृथ्वीवर फिरणाऱ्या सर्व सजीवांकडे पाहताना त्याने आनंदाने आपल्या पुत्राला सांगितले:

“तू माझा प्रिय पुत्र आहेस, आणि तुझ्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे.”

या दिवशी देवपुत्र आपल्या पित्याने आशीर्वादित झाला. “शब्बाथाचा प्रभू” (लूक ६:५) सर्वोच्च परमेश्वराचा आत्मा त्याच्यावर विसावला, आणि पुत्र ताजातवाना

झाला.

निर्गम ३१:१७ "...सहा दिवसांत आकाश व पृथ्वी निर्माण करून सातव्या दिवशी विसावा घेतला आणि त्याचा श्रमपरिहार झाला."

"श्रमपरिहार झाला किंवा ताजातवाना झाला" या हिब्रू शब्दाचा अर्थ म्हणजे श्वास फुंकणे. पुत्रावर पित्याने फुंकलेला हा श्वास म्हणजेच पित्याचा आपल्या पुत्रामध्ये असलेला आनंद. पुत्रानेही आपल्याला दिलेल्या सर्व गोष्टींसाठी आपल्या पित्याची उपासना आणि आदराने प्रत्युत्तर दिले.

योहान ३:३५ पिता पुत्रावर प्रीती करतो आणि त्याने सर्वकाही त्याच्या हाती दिले आहे.

योहान ८:२९ ज्याने मला पाठवले तो माझ्याबरोबर आहे; त्याने मला एकटे सोडले नाही, कारण जे त्याला आवडते ते मी सर्वदा करतो.

योहान १७:१-७ ह्या गोष्टी बोलल्यावर येशू वर आकाशाकडे दृष्टी लावून म्हणाला, "हे माझ्या पित्या, वेळ आली आहे; पुत्राने तुझा गौरव करावा म्हणून तू आपल्या पुत्राचा गौरव कर; कारण जे तू त्याला दिले आहेत त्या सर्वांना त्याने सार्वकालिक जीवन द्यावे म्हणून तू मनुष्यमात्रावर त्याला अधिकार दिला आहेस. सार्वकालिक जीवन हेच आहे की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठवलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे. जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर. जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे.

देवाने शब्बाथामध्ये ठेवलेला आणि प्रत्येक आठवड्यात स्मरण केला जाणारा आशीर्वाद म्हणजे पित्याच्या आनंदामध्ये देवपुत्राने अनुभवलेला तो ताजातवाना करणारा स्पर्श.

उत्पत्ती २:३ देवाने सातवा दिवस आशीर्वाद देऊन पवित्र केला; कारण सृष्टी निर्माण करण्याचे काम संपवून त्याने त्या दिवशी विसावा घेतला.

प्रत्येक सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाला देवपिता आपल्या पुत्रावर श्वास फुंकतो त्या आनंदाच्या स्मृतीस्वरूप, जी निर्मिती पूर्ण झाल्यावर त्याने आपल्या पुत्राविषयी अनुभवली होती. आणि जे ख्रिस्तामध्ये आहेत ते या आशीर्वादाचे भागीदार होतात.

आपण हा आशीर्वाद ख्रिस्त येशूद्वारे वारसा म्हणून मिळवतो.

इफिसकर १:३–५ आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा देव व पिता धन्यवादित असो. त्याने स्वर्गातील सर्व आध्यात्मिक आशीर्वाद देऊन आपल्याला ख्रिस्तामध्ये आशीर्वादित केले आहे; त्याचप्रमाणे आपण त्याच्या समक्षतेत पवित्र व निर्दोष असावे, म्हणून त्याने जगाच्या स्थापनेपूर्वी आपल्याला ख्रिस्ताच्या ठायी निवडून घेतले. त्याने आपल्या मनाच्या सत्संकल्पाप्रमाणे आपल्याला येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे स्वतःचे दत्तक होण्याकरता प्रेमाने पूर्वीच नेमले होते.

ख्रिस्तामध्ये आपण मिळवू शकणारा सर्वात महान आध्यात्मिक आशीर्वाद म्हणजे आपण पित्याच्या प्रेमात आहोत हे जाणणे. विश्वासाने आपण पाहतो की पिता आपल्या पुत्राला प्रेमाने कवटाळतो, पितृसुलभ स्नेहाने त्याला आलिंगन आणि चुंबन देतो आणि त्याला सांगतो: “तू माझा पुत्र आहेस, आणि तुझ्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे!”

योहान १:१८ देवाला कोणीही कधीच पाहिले नाही; जो एकुलता एक जन्मलेला पुत्र देवपित्याच्या उराशी असतो त्याने त्याला प्रकट केले आहे.

अशा शब्दांनी आशीर्वादित झाल्यावर देवपुत्राला त्यापलीकडे पूर्ण आणि परिपूर्ण विश्रांतीशिवाय आणखी काय अनुभवता येणार? तुम्हालाही व्यतिरिक्त काही हवे आहे काय पित्याच्या कुशीत असणे आणि पूर्ण खात्रीने जाणणे की आपण त्याच्या प्रेमात आहोत, आणि त्याच्या आनंदाचे कारण आहोत?

हीच ती परिपूर्णता आहे ते “पूर्ण केलेले कार्य” ज्यामध्ये सुवार्ता आपल्याला आणते.

इब्री ४:२-४ कारण त्यांच्यासारखी आपल्यालाही सुवार्ता सांगण्यात आली आहे, परंतु ऐकलेले वचन त्यांना लाभदायक झाले नाही; कारण त्याचा ऐकणाऱ्यांमध्ये विश्वासाबरोबर संयोग झाला नाही. त्याची ‘कृत्ये’ जगाच्या स्थापनेपासून समाप्त झाली. तथापि, “त्याप्रमाणे मी रागाने शपथ वाहून म्हणालो, ‘हे माझ्या विसाव्यात निश्चित येणार नाहीत;”’ असे ज्या ‘विसाव्याविषयी,’ त्याने सांगितलेले आहे त्यात, ज्या आपण विश्वास ठेवला आहे ते ‘आपण प्रवेश करत आहोत.’ कारण सातव्या दिवसाविषयी एका ठिकाणी त्याने असे म्हटले आहे की, “सातव्या दिवशी देवाने आपल्या सर्व कृत्यांपासून विसावा घेतला.”

निर्मितीचे कार्य आणि उद्धाराचे कार्य हे एकच आहेत. या दोन्हींचा उद्देश म्हणजे तुम्हाला पित्याच्या बाहुत आणणे, त्याच्या आलिंगनात विश्रांती देणे, आणि त्याच्यामध्ये संपूर्ण आनंद अनुभवू देणे. ही अनुभूती प्रभू येशू ख्रिस्ताद्वारे

आपल्यापैकी प्रत्येकासाठी उघडली गेली आहे. आणि जेव्हा प्रत्येक सातवा दिवस आपल्याकडे येतो, तेव्हा आपण त्या त्याच विश्रांतीत प्रवेश करू शकतो ज्या विश्रांतीचा अनुभव ख्रिस्ताने जगाच्या पायाभरणीपासून घेतला आहे. प्रत्येक शब्बाथदिवशी आपण पित्याचा आपल्याविषयीचा आनंद त्याच्या पुत्राद्वारे अधिक गडद आणि समृद्ध विश्वासाच्या अनुभवातून चाखू शकतो. आणि यर्दनेवर येशूला सांगितलेला तो शब्द "हा माझा प्रिय पुत्र आहे, आणि ह्याच्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे" हा मानवजातीला आलिंगन देणारा शब्द आहे. देवाने येशूशी आपला प्रतिनिधी म्हणून बोलले. आपली सर्व पापे आणि दुर्बलता असूनही, आपण तुच्छ म्हणून फेकून दिले जात नाही. "त्याने आपल्याला आपल्या प्रियजनामध्ये स्वीकारले आहे." इफिसकर १:६

हीच ती आशीर्वादाची संपत्ती जी शब्बाथामध्ये अंतर्भूत आहे ख्रिस्ताद्वारे आपल्यामध्ये आणि आपल्या पित्यामध्ये असलेल्या प्रेमबंधनांचे ताजेतवाने करणे व नूतनीकरण करणे. प्रत्येक शब्बाथ आपल्या आत्म्यावर पित्याचे नाव अधिक खोलवर कोरतो त्याच्या मुखातून निघणाऱ्या श्वासाद्वारे. देवाची मुले म्हणून शब्बाथदिवस किती अनमोल आहे! अहो, माझ्या महान उद्धारकर्त्याच्या स्तुतीसाठी हजारो जिभा असत्या तर किती बरे झाले असते! कारण त्याच्यामध्येच मी माझ्या पित्याच्या आनंदाशी जोडला गेलो आहे; आणि मी प्रियकरामध्ये स्वीकारलेला आहे.

पापामुळे पुत्रत्त्वाची हानी

हीच अवस्था आदामची होती, त्याच्या पतनापूर्वी. तो देवपुत्राद्वारे पित्याच्या प्रेमाच्या खात्रीमध्ये राहात होता जोपर्यंत नाश करणारा त्यांच्या मध्ये आला नाही. सैतानाने देवपुत्रापुढे स्वतःला नमवण्यास नकार दिला, आणि असे करताना त्याने स्वतःला पित्याच्या आनंदापासून बाहेर काढले. पित्याच्या आनंदाचा आत्मा फक्त त्याच्या पुत्राद्वारे वाहतो. जर आपल्याला पित्याचे आशीर्वाद आणि त्याचा आनंद हवा असेल, तर आपण ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्या त्या झऱ्यामधून पिणे आवश्यक आहे. सैतान जेव्हा ख्रिस्तापासून वळाला तेव्हा त्याने देवाचा पुत्र म्हणून असलेली आपली ओळखही गमावली. पुत्र व्हायचे असेल तर आपल्याला पुत्राकडे पाहणे आवश्यक आहे कारण आपण ज्याकडे पाहतो, त्याच्यासारखे आपण बनतो. सैतानाने देवाप्रती असलेले आपले पुत्रत्त्व नाकारले आणि पित्याची शिक्कामोर्तब

ओळख आपल्या मनातून पुसू लागला आणि तिच्या जागी एक असे रहस्य ठेवले की ज्या द्वारे तो स्वतःचीच उपासना करू शकेल.

यशया १४:१२-१४ हे देदिप्यमान ताऱ्या, प्रभातपुत्रा, तू आकाशातून कसा पडलास! राष्ट्रांना लोळवणाऱ्या तुला धुळीत कसे टाकले! जो तू आपल्या मनात म्हणालास, ‘मी आकाशात चढेन, देवाच्या तारांगणाहून माझे सिंहासन उच्च करीन, उत्तर भागातील देवसभेच्या पर्वतावर मी विराजमान होईन; मी मेघांवर आरोहण करीन, मी परात्परासमान होईन;’

जर लूसिफर देवपुत्राच्या आधीनतेत राहिला असता, तर तो ख्रिस्ताद्वारे पित्याचे ते आनंददायी झरे चाखत राहू शकला असता; तो पुत्राच्या आत्म्याद्वारे एक पुत्र म्हणून कायम राहू शकला असता. दुःखाची गोष्ट अशी की त्याने हे नाकारले, आणि आपल्या स्थानापासून दूर जाताच तो निरुपयोगीपणाचा अंधकारात कोसळला. यहेज्केल २८:१२-१५ मध्ये लूसिफरच्या पतनाचे प्रतीकात्मक वर्णन केले आहे. तो "ज्ञानाने परिपूर्ण आणि सौंदर्याने परिपूर्ण" होता. तो "देवाच्या एदेन बागेत" होता तेदेखील परिपूर्णतेच्या स्थितीत. तो पित्याच्या नीतिमत्तेच्या मौल्यवान चारित्र्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या "प्रत्येक मौल्यवान दगडाने" झाकलेला होता. त्याचा मधुर आवाज आणि त्याची स्तुतीची वाद्ये त्याच्या निर्मात्याच्या भक्तीत संपूर्ण विश्वात प्रतिध्वनित झाली. तो "अग्नीच्या दगडांच्या मध्यभागी वर आणि खाली चालत असे", म्हणजे जीवनाची वास्तविकता ज्यावर कार्य करते त्या देवाच्या प्रेमाच्या नियमाशी पूर्णपणे सुसंगत असा तो होता (अनुवाद ३३:२). तो निर्माण झाल्यापासून "त्याच्यामध्ये अधर्म सापडेपर्यंत" परिपूर्ण होता. तो "अग्नीच्या दगडांपासून" दूर गेला, आणि त्याच्या निर्मात्याची स्तुती करण्यापासून दूर गेला. ख्रिस्तासारख्या चारित्र्याचे सर्व आवरण मौल्यवान दगड त्याने दारावर सोडले.

सैतान स्वतःच्या नव्या अवस्थेकडे पाहून तो चकित झाला. त्याचे सुख नाहीसे झाले होते. त्याच्यासोबत एके काळी अत्यानंदाने भरलेले देवदूत जे आता त्याच्यासह स्वर्गातून बाहेर फेकले गेले होते त्यांच्याकडे पाहून त्याचे हृदय खिन्न झाले. त्यांच्या पतनापूर्वी त्यांच्या परिपूर्ण आनंदावर असंतोषाची एकही छाया पडली नव्हती. पण आता सर्वकाही बदललेले दिसत होते. ज्यांच्या मुखांवर त्यांच्या निर्माणकर्त्याचे प्रतिबिंब दिसत होते, त्या सर्व चेहऱ्यांवर आता अंधार आणि निराशा होती. त्यांच्यात फूट, मतभेद, आणि कटु दोषारोप सुरू झाले होते.

यशया ५७:२०-२१ दुर्जन खवळलेल्या सागरासारखे आहेत; त्यांच्याने स्थिर राहवत नाही; त्यांच्या लाटा चिखल व गाळ बाहेर टाकतात. दुर्जनांना शांती नाही असे माझा देव म्हणतो.

सैतानातील हा अंधकार आणि निराशा आदाम आणि हव्वामध्येही आली, जेव्हा त्यांनी त्या फळाचा स्वाद घेतला ज्याबद्दल त्यांना न खाण्याची आज्ञा दिली होती. ही अंधारलेली निरुपयोगीपणा त्यांची ओळख हरवल्यामुळे आली. ती हरवली कारण त्यांनी पित्याचा आपल्या पुत्रावर विसावलेला आनंद सोडून दिला. हे होते स्वतःच्या हाताने घडवून आणलेल्या अनाथपणाचे दुःख. आणि हेच नुकसान आणि दुःख आजही अस्तित्वात आहे.

१ योहान २:२३ जो कोणी पुत्राला नाकारतो त्याला पिता लाभला नाही; जो पुत्राला स्वीकारतो त्याला पिता लाभला आहे.

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला स्वतःची किंमत अल्प किंवा शून्य वाटते, तेव्हा त्यातून आत्मविनाशकारी निरुपयोगीपणा प्रकट होणे कठीण नाही. पाप म्हणजे त्या विश्वासाचे प्रकटीकरण की ज्याने आपल्याला जीवन दिले त्याच्यासाठी आपण मोलाचे नाही. अशीच भावना सर्पाने एदेनच्या बागेमध्ये पेरली.

उत्पत्ति ३:५ कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.

सैतानाने सुचवले की देव आदाम आणि हव्वापासून काहीतरी मौल्यवान लपवत आहे जे त्यांच्यासाठी आशीर्वाद ठरले असते. असा विचार त्यांना या निष्कर्षापर्यंत घेऊन गेला की देव खरोखरच त्यांना प्रेम करीत नाही. देव आपल्यावर खरोखर प्रेम करीत नाही, हा विचार पापाला जन्म देतो. "आणि पाप जेव्हा वाढून परिपूर्ण होते, तेव्हा मृत्यू निर्माण करते." याकोब १:१५

म्हणून पापाचा उपाय म्हणजे देवाचे आपल्या विषयी असलेले प्रेम आपल्या पित्याच्या आनंदित प्रेमाचे प्रगटीकरण आपल्याला दाखविणे. हे प्रेम पूर्णत्वाने प्रकट झाले होते एदेनच्या पहिल्या शब्बाथ दिवशी पित्याने आपल्या पुत्राविषयी व्यक्त केलेल्या त्या आनंदामध्ये. म्हणून शब्बाथ हा तो माध्यम आहे ज्याद्वारे पित्याचा आनंदित आत्मा आपले मन पुन्हा जागृत करतो, आणि आपल्याविषयी असलेल्या त्याच्या खऱ्या, निःस्वार्थी काळजीची आठवण करून देतो. याच दिवशी आपण

ख्रिस्तामार्फत पित्याचा श्वास प्राप्त करतो, आणि आपले मन पित्याच्या प्रेमाच्या जाणिवेत पवित्र केले जाते.

आपण पित्याचा परिपूर्ण आशीर्वाद फक्त ख्रिस्ताद्वारेच प्राप्त करू शकतो. आणि कारण ख्रिस्ताचे प्रभुत्व शब्बाथामध्येच प्रकट झाले आहे, त्यामुळे आपण पित्याचा पूर्ण आणि संपूर्ण आशीर्वाद फक्त शब्बाथाद्वारे मिळवू शकतो. म्हणूनच शब्बाथ हा आपल्या देवाचा पवित्र करणारा चिन्ह, किंवा चमत्कार आहे.

यहेज्केल २०:१२ आणखी त्यांच्यामध्ये व माझ्यामध्ये चिन्ह होण्यास मी त्यांना आपले शब्बाथही दिले; ते अशासाठी की मी परमेश्वराने त्यांना पवित्र केले हे त्यांना समजावे.

आमच्या पुत्रत्वाचा आणि कन्यात्वाचा मुद्दा हा ख्रिस्त आणि सैतान यांच्या मधील संघर्षाचा मुख्य मुद्दा आहे. सैतानाने हे स्पष्टपणे प्रकट केले, जेव्हा त्याने ख्रिस्ताला म्हटले:

मत्तय ४:३ तेव्हा परीक्षक त्याच्याजवळ येऊन म्हणाला, "तू देवाचा पुत्र आहेस तर ह्या धोंड्यांच्या भाकरी व्हाव्यात अशी आज्ञा कर.

सैतानाने ख्रिस्ताच्या पुत्रत्त्वावर प्रश्न उपस्थित केला विशेषतः ते कसे सिद्ध होते यावर. पित्याने ख्रिस्ताला ४० दिवस पूर्वीच सांगितले होते की तो त्याचा प्रिय पुत्र आहे. आता प्रश्न होता: ख्रिस्त पित्याच्या वचनावर विश्वास ठेवणार काय? की आपल्या सामर्थ्याने ते सिद्ध करण्याचा प्रयत्न करणार? ख्रिस्ताने पित्याच्या वचनात विश्रांती घेतली आणि विश्वासाने मान्य केले की देव खरोखरच त्याचा पिता आहे. जर त्याने स्वतःला पुत्र सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केला असता, तर त्याचा अर्थ झाला असता की तो देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवत नाही.

जसा देवपुत्राने निर्मितीच्या पहिल्या शब्बाथदिवशी आपल्या पित्याच्या आशीर्वादाचे शिक्कामोर्तब प्राप्त केले, तसेच आपणही शब्बाथद्वारे देवाची पुत्रे आणि कन्या म्हणून पूर्णपणे पुनर्स्थापित आणि शिक्कामोर्तब केले जातो. म्हणूनच शब्बाथ हे अंतिम संकटामध्ये महान परीक्षेचे केंद्रबिंदू ठरेल.

बलिदानाशिवाय शब्बाथ नाही

दर आठवड्याला शब्बाथ दिवशी येऊन पित्याचा आशीर्वाद घेणे, आणि पित्याच्या आपल्या मुलांवरील आनंदाची पुनर्स्थापना सुरू करणे हे आदाम आणि त्याच्या संततीसाठी किती सोपे झाले असते, नाही काय? पण हे शक्य नव्हते. कारण सैतानाने जेव्हा देवाप्रतीचे आपले पुत्रत्त्व सोडले, तेव्हा त्याने ख्रिस्तामध्ये असलेल्या पुत्रत्त्वाच्या आत्म्यालाही नाकारले. प्रत्यक्षात सैतानाने सुरुवातीपासूनच देवपुत्राला नष्ट करायची इच्छा बाळगली होती:

योहान ८:४४ तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहात आणि तुमच्या बापाच्या वासनांप्रमाणे करू इच्छिता. तो प्रारंभापासून मनुष्यघातक होता आणि तो सत्यात टिकला नाही; कारण त्याच्यामध्ये सत्य नाही. तो खोटे बोलतो तेव्हा तो स्वतःचे बोलतो; कारण तो लबाड व लबाडीचा बाप आहे.

आदाम जेव्हा सैतानाच्या अधीन गेला, तेव्हा त्याच्यावर अनाथपणाच्या आत्म्याने ताबा मिळवला एक असा आत्मा, जो ख्रिस्ताचा द्वेष करतो, आणि पुत्र म्हणून तो नम्र राहण्याऐवजी, स्वतःला त्याच्या बरोबरीचे मान्य करून घेण्याची इच्छा करतो. जसे सैतानाने सुरुवातीपासूनच म्हटले:

यशया १४:१४ मी मेघांवर आरोहण करीन, मी परात्परासमान होईन;

आपण आपल्या हृदयाचे नैसर्गिक स्वरूप देवपुत्राशी विरोधात (युद्धात) आहे, हे मान्य करायला नकार दिला तर पित्याचा आनंद आपण प्राप्तच करू शकत नाही. देव आपल्यावर प्रेम करतो, हे सत्य आहे; पण आपण त्याचे प्रेम स्वीकारूच शकत नाही जोपर्यंत आपण पुन्हा पुत्रत्त्वामध्ये परतत नाही. म्हणून शब्बाथाच्या विश्रांतीत प्रवेश करायचा असेल, तर प्रथम आपल्याला हे मान्य करावे लागेल की स्वभावत: आपण देवपुत्राच्या मृत्यूसाठी जबाबदार आहोत. पहिले व्हायची इच्छा, इतरांपेक्षा अधिक श्रेष्ठ असल्याचे सिद्ध करण्याची धडपड, स्वतःची क्षमता आणि शक्ती दाखवून स्वतःला महत्त्व देण्याचा प्रयत्न हे सर्व काही अखेरीस देवपुत्राचा नाश करण्याच्या प्रवृत्तीशीच जोडलेले आहे. म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो:

यिर्मया ९:२३–२४ परमेश्वर म्हणतो, “ज्ञान्याने आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगू नये; बलवानाने आपल्या बळाचा व श्रीमंताने आपल्या श्रीमंतीचा अभिमान बाळगू नये; बाळगायचा असला तर, मी दया करणारा व पृथ्वीवर प्रेमदया, न्याय आणि

नीतिमत्ता चालवणारा परमेश्वर आहे, ह्याची त्याला जाणीव आहे, ओळख आहे, ह्याविषयी बाळगावा; ह्यात मला संतोष आहे, असे परमेश्वर म्हणतो.

आपल्या स्वतःच्या शहाणपणात, पराक्रमात किंवा संपत्तीमध्ये अभिमान करणे म्हणजे पित्याला ओळखण्यात अभिमान न करणे. हे म्हणजे असे न मानणे की सर्व काही त्याच्याकडूनच येते. देवपुत्र मात्र सतत त्या स्थितीत राहतो ज्यात तो मान्य करतो की त्याच्याकडे जे काही आहे ते संपूर्णपणे पित्यापासून आहे.

योहान ५:१९ ह्यावरून येशूने त्यांना उत्तर दिले : मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, पुत्र पित्याला जे काही करताना पाहतो त्यावाचून त्याला स्वतः होऊन काहीही करता येत नाही; कारण जे काही तो करतो ते पुत्रही तसेच करतो.

योहान ३:३४–३५ कारण ज्याला देवाने पाठवले तो देवाची वचने बोलतो; कारण देव तो आत्मा मोजूनमापून देत नाही. पिता पुत्रावर प्रीती करतो आणि त्याने सर्वकाही त्याच्या हाती दिले आहे.

म्हणून पित्याचा आनंद आपल्या आत प्राप्त करणे अशक्य आहे जर आपण त्याच्याकडे त्याच्या पुत्राच्या आत्म्याने आलो नाही तर. हे करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे हे मान्य करणे की आपल्या स्वभावात आपण देवपुत्राविरुद्ध युद्ध केले आहे; आणि आपली वृत्ती व वर्तन असे आहे की संधी मिळाली असती, तर आपणही पुत्राचा वध केला असता.

आपण ही कबुली कशा प्रकारे देतो? ख्रिस्ताने आपल्या ठायी स्वीकारलेल्या मृत्यूची अंगीकारणी करून. जेव्हा आपण मान्य करतो की तो आपल्या अपराधांसाठी जखमी झाला, आणि आपल्या पापांसाठी चिरडला गेला, तेव्हा पित्याच्या मंदिराचे दरवाजे आपल्यासाठी उघडतात त्याचा आशीर्वाद घेण्यासाठी. प्रत्येक स्वार्थी इच्छा देवपुत्राला जखमी आणि यातनाग्रस्त करते. आपण केवळ एवढेच मानून चालू शकत नाही की येशूने २००० वर्षांपूर्वी आपल्यासाठी दु:ख सोसले. कारण “आजही” तो आपल्याला म्हणतो, “जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकलात, तर तुमची मने कठोर बनवू नका.” (स्तोत्र ९५:७–८; इब्री ३:७–८) आजही तो जखमी होतो, आजही तो आपल्या स्वार्थामुळे यातना भोगतो, आजही तो मनुष्यांकडून तुच्छ मानला आणि नाकारला जातो आहे. जेव्हा आपले डोळे या सत्याकडे उघडतात, तेव्हाच आणि फक्त

तेव्हाच आपण खऱ्या शब्बाथाच्या अनुभवात प्रवेश करू शकतो.

महत्त्वाचा मुद्‌दा असा आहे की ख्रिस्ताचे बलिदान स्वीकारल्याशिवाय शब्बाथाची विश्रांती प्राप्त करणे अशक्य आहे. जो मनुष्य एकीकडे ख्रिस्तामध्ये विश्रांती घ्यायचा प्रयत्न करतो आणि त्याचवेळी त्याला पुन्हा क्रूसावर चढवितो आणि त्याला उघडपणे लज्जास्पद ठरवितो, तो कधीही विश्रांती शोधू शकत नाही. (इब्री ६:६) म्हणूनच आपण परमेश्वरासमोर रिकाम्या हाताने हजर होऊ शकत नाही. (निर्गम २३:१५) आपल्याकडे एक अर्पण असणे आवश्यक आहे. आणि आपले अर्पण म्हणजे तुटलेले आणि खेदयुक्त हृदय, नम्र आणि खचलेला आत्मा (स्तोत्र ५१:१७) आपल्या स्वभावातील स्वार्थ आणि त्यामुळे ख्रिस्ताविषयी असलेले नैसर्गिक वैर कबूल करणे. बलिदान आणि शब्बाथ हे सदैव एकत्र बांधलेले असतात. एक माध्यम दुसऱ्यात प्रवेश देते. देवाची पुत्रे आणि कन्या म्हणून आपली ओळख हिसकावून घेण्यासाठी चाललेल्या युद्‌धाच्या प्रकाशात ही सत्ये स्पष्ट वाटतात. जोपर्यंत आपण हे मान्य करत नाही की आपल्या पापी अवस्थेत आपण देवपुत्राला पायाखाली तुडवीत आहोत, तोपर्यंत आपण कधीही खऱ्या पुत्रत्त्वामध्ये प्रवेश करू शकत नाही. जोपर्यंत आपण आपल्या कारणाने पुत्राने सोसलेल्या दुःखाची कबुली देत नाही, तोपर्यंत आपण पुत्र होऊ शकत नाही; त्याऐवजी आपण निरुपयोगी अनाथांसारखे राहतो जे पाप थांबवू शकत नाहीत; कारण पाप म्हणजे हरवलेल्या पुत्रत्वाचा पुरावा. हे त्या सत्याचे प्रमाण आहे की आपण पित्याच्या खऱ्या प्रेमात विश्रांती घेत नाही.

या सर्व विचारांच्या प्रकाशात शब्बाथ पापाच्या उपायासाठी आशेचा दीपस्तंभ बनतो. जेव्हा आपण क्रूसावर खिळलेल्या तुटलेल्या तारणाऱ्याकडे पाहतो, तेव्हा आपली दुष्ट वासना त्याच्यावर काय परिणाम घडवून आणते हे दिसते; आणि मग आपण पश्चात्तापाने देवाकडे वळतो आणि ख्रिस्ताचा आशीर्वाद घेतो, आणि पित्याने आपल्या पुत्रासाठी ठेवलेल्या गोड आनंदाचा थोडासा स्वाद चाखतो. आपण प्रियकरामध्ये स्वीकारलेले होतो, आणि ख्रिस्ताजवळ असलेल्या सर्व आध्यात्मिक आशीर्वाद विश्वासाद्‌वारे आपले होतात. देवाचे पुत्र व कन्या म्हणून जेव्हा आपण त्याच्या प्रेमाविषयीची शंका दूर करतो, तेव्हा आपण पाप करणे थांबवतो. कारण आपण परिपूर्ण आनंदात विश्रांती घेतो हे खात्रीने जाणून की पिता सदैव आपल्यावर प्रेम करील, आपल्याला जपेल, आणि आपल्या भल्यासाठीच कार्य करील.

किती मौल्यवान विचार! ख्रिस्तामध्ये आणि त्याच्या शब्बाथामध्ये आपल्याला

किती उच्च, स्वर्गीय दिलासा मिळतो! शब्बाथदिवशी आपल्याला दिसते की ख्रिस्ताचा आत्मा देवाच्या सिंहासनातून अविरतपणे ओतला जातो पित्याचा आनंद घेऊन आणि त्या प्रत्येक हृदयात प्रवेश शोधतो जे त्याला मान्यता देण्यासाठी उघडे आहेत. जे ख्रिस्ताचे बलिदान स्वीकारतात आणि नंतर त्याच्या आज्ञांना आलिंगन देतात, ते स्वतःला शब्बाथाशी जोडतात; आणि विश्वासाने देवाच्या पुत्रत्त्व आणि कन्येच्या संपूर्ण परिपूर्णतेत प्रवेश करतात. प्रत्येक शब्बाथदिवशी आपण पित्याच्या आपल्या पुत्रावरील आनंदाशी जोडले जातो. ज्या पित्याच्या बाहुत तो पुत्राला कवटाळतो, तोच बाहू आपणासही वारशात मिळतो. पुत्राचा आनंद आणि हर्ष प्रत्येक शब्बाथाला आपल्याही अनुभवात उतरतो.

आपल्याला कळते की सुवार्तेच्या केंद्रस्थानी असलेला क्रूस आणि नियमशास्त्राच्या केंद्रस्थानी असलेला शब्बाथ एकमेकांना चुंबन देतात आणि आपल्यावर पित्याचा आनंद ओततात ज्यामुळे आपण उद्गारतो:

१ योहान ३:१–२ आपल्याला देवाची मुले हे नाव मिळाले ह्यात पित्याने आपल्याला केवढे प्रीतिदान दिले आहे पाहा; आणि आपण तसे आहोतच. ह्यामुळे जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण त्याने त्याला ओळखले नाही. प्रियजनहो, आपण आता देवाची मुले आहोत; आणि पुढे आपण काय होऊ हे अजून प्रकट झालेले नाही; तरी तो प्रकट होईल तेव्हा आपण त्याच्यासारखे होऊ हे आपल्याला माहीत आहे, कारण जसा तो आहे तसाच तो आपल्याला दिसेल.

रोमकर ८:१६ तो आत्मा स्वत: आपल्या आत्म्याबरोबर साक्ष देतो की, आपण देवाची मुले आहोत;

सुवार्ता म्हणजे काय? तर ती पित्याचे हे प्रगटीकरण आहे की कधी आणि कशा प्रकारे तो आपल्या जवळ येतो आणि आपल्याला सांगतो की आपण त्याच्यासाठी किती अनमोल आहोत आणि तो आपल्यावर किती प्रेम करतो.

नियमशास्त्रातील सुवार्ता

आदीपासूनच प्रभूने पितृजणांना त्या “ताजेतवाने करणाऱ्या ऋतूंचे” प्रकटीकरण केले होते ज्या काळात पित्याचा आनंद ख्रिस्तामध्ये प्रकट होणार होता. जेव्हा

पितृजण नियोजित वेळी विश्वासाने कोकरू अर्पण करीत, तेव्हा ते ख्रिस्ताच्या आत्म्याशी जोडले जात, आणि या आत्म्यामध्ये पित्याचा आनंद वास करत असल्याने त्या आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली चालताना ते देवाची संताने असल्याचे त्यांना पुष्टी मिळत असे.

कारण जितक्यांना देवाचा आत्मा चालवत आहे तितके देवाचे पुत्र आहेत. रोमकरांस ८:१४.

परंतु जितक्यांनी त्याचा स्वीकार केला तितक्यांना म्हणजे त्याच्या नावावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना त्याने देवाची मुले होण्याचा अधिकार दिला; योहान १:१२.

सैतानाने लगेचच देवाने आपल्या मुलांना आशीर्वाद देण्यासाठी नेमून दिलेल्या काळांचा आणि बलिदानांचा विपर्यास करण्यास सुरुवात केली. इस्राएल मिसरमधून बाहेर आल्यानंतर ख्रिस्ताने मोशेला परमेश्वराच्या आज्ञा, नियम आणि न्यायधर्माद्वारे सुवार्तेचे संपूर्ण स्पष्टीकरण पुन्हा दिले जे मिसरमध्ये राहताना हरवले गेले होते. शास्त्र अब्राहामाविषयी म्हणते:

कारण अब्राहामाने माझा शब्द मानला, माझे सांगणे ऐकले, माझ्या आज्ञा, माझे नियम व माझे कायदे पाळले. उत्पत्ती २६:५.

अब्राहाम देवाच्या "आज्ञा, नियम आणि कायदे" यांच्या अनुरूप चालला कारण देवाने अब्राहामला विश्वासाने नीतिमत्त्वाची सार्वकालिक सुवार्ता सांगितली होती (गलतीकर ३:७-९)

मोशे जेव्हा पर्वतावर होता, तेव्हा देवाने त्याला फक्त नियमांच्या पट्ट्याच दिल्या नाहीत, तर तारणयोजनेचाही संपूर्ण आराखडा त्याला दाखविला. त्याने पाहिले की ख्रिस्ताच्या बलिदानाचे पूर्वचित्रण यहूदी युगातील सर्व प्रकार व प्रतीकांमध्ये केले गेले होते; आणि कालवरीवरून ओघळणारा स्वर्गीय प्रकाश जो देवाच्या नियमाच्या तेजाइतकाच गौरवशाली होता मोशेच्या चेहऱ्यावर झळकणाऱ्या त्या दिव्य प्रकाशाचे कारण ठरला. मोशेच्या चेहऱ्यावर जो प्रकाश चमकत होता तो केवळ एखादा "प्रतीकात्मक प्रकाश" नव्हता; तो खरा प्रकाश होता, ज्यामुळे इस्राएली लोकांनी मोशेला आपला चेहरा झाकण्याची विनंती केली. हा प्रकाश त्याला दिसलेल्या विश्वासाने पाहिलेल्या कालवरीवरील दर्शनातून आला होता, आणि पित्याने शब्बाथ आणि क्रूसाद्वारे आपल्या मुलांना स्वतःशी कसे जोडले आहे हे त्याने

पाहिल्यामुळेही.

मोशेने पहिल्या आज्ञा मोडण्यापूर्वी, देवाने शब्बाथाचा संबंध सृष्टीशी जोडला:

निर्गम २०:११ कारण सहा दिवसांत परमेश्वराने आकाश, पृथ्वी, समुद्र व त्यांतील सर्वकाही निर्माण केले आणि सातव्या दिवशी विसावा घेतला; म्हणून परमेश्वराने शब्बाथ दिवस आशीर्वाद देऊन पवित्र केला.

नंतर, नवीन आज्ञा दिल्यावर, देव शब्बाथला बंधनातून मुक्ततेशी देखील जोडतो:

अनुवाद ५:१५ तू मिसर देशात दास होतास आणि तेथून तुझा देव परमेश्वर ह्याने तुला पराक्रमी बाहूंनी व उगारलेल्या हाताने बाहेर आणले ह्याची आठवण ठेव; म्हणूनच तुझा देव परमेश्वर ह्याने तुला शब्बाथ दिवस पाळण्याची आज्ञा केली आहे.

या दोन परिच्छेदांमध्ये आपण पाहतो की शब्बाथ हा आपल्या अस्तित्वाच्या उगमाकडे आणि आपल्या मुक्तीच्या उगमाकडे नेणारा एक मार्ग आहे. शब्बाथ हा आजही सुवार्तेचा तितकाच भाग आहे जितका तो सुरुवातीला होता.

इब्री ४:१०-११ कारण जो 'कोणी त्याच्या विसाव्यात आला आहे' त्यानेही, जसा 'देवाने आपल्या कृत्यांपासून विसावा घेतला', तसा 'आपल्या कृत्यांपासून विसावा घेतला आहे.' म्हणून त्या 'विसाव्यात येण्याचा' आपण होईल तितका प्रयत्न करावा, ह्यासाठी की, त्यांच्या अवज्ञेच्या उदाहरणाप्रमाणे कोणी पतित होऊ नये.

प्रभूने मोशेला त्या विशिष्ट वेळाही सांगितल्या ज्यावेळी राष्ट्रासाठी बलिदान अर्पण करायचे होते. ती बलिदाने आणि त्यांची वेळ दोन्ही अत्यंत महत्वाची होती. कारण ज्या क्षणी बलिदान अर्पण केले जायचे, त्या वेळेत पित्याच्या आशीर्वादाचा तो मार्ग खुला व्हायचा जसा प्रथम शब्बाथाच्या दिवशी त्याने आपल्या पुत्रावर आपला आशीर्वाद ओतला तसा.

चला, आता आपण पाहूया की नियमशास्त्राप्रमाणे बलिदाने कोणत्या वेळांना अर्पण करायची होती.

१ इतिहास २३:३०–३१ सकाळ-संध्याकाळ परमेश्वराचे नित्य उपकारस्मरण व स्तवन करण्यास त्यांना उभे राहावे लागत असे. तसेच शब्बाथाच्या व चंद्रदर्शनाच्या दिवशी व नेमलेल्या पर्वणीस ठरवलेल्या संख्येप्रमाणे नेहमी परमेश्वरासमोर उभे

राहून सर्व होमबली त्यांना त्यास अर्पावे लागत.

२ इतिहास ८:१२–१३ मग शलमोनाने देवडीसमोर बांधलेल्या वेदीवर परमेश्वराप्रीत्यर्थ होमार्पण केले; मोशेच्या आज्ञेस अनुसरून नित्यविधीप्रमाणे शब्बाथवारी, चंद्रदर्शनी आणि बेखमीर भाकरीचा सण, सप्तकांचा सण व मांडवांचा सण ह्या तीन नेमलेल्या वार्षिक सणांत तो होमबली अर्पण करीत असे.

नियमशास्त्र दर्शवतो की बलिदाने या वेळांना अर्पण केली जात असत:

१. सकाळी

२. संध्याकाळी

३. शब्बाथाला

४. चंद्रदर्शनाला

५. बेखमीर भाकरीच्या सणाला

६. सप्तकांच्या सणाला

७. मंडपाच्या सणाला

सात या संख्येच्या वापरात आपल्याला यज्ञ आणि शब्बाथ यांच्यातला एक सुंदर संबंध आढळतो. खालील तक्त्यामध्ये आपण वार्षिक चक्राच्या शेवटी नियमशास्त्रात नमूद केलेले काही अतिरिक्त सात गोष्टी जोडू.

या बलिदानांची वेळ ही काही बेकारण किंवा अनियमित ठरविलेली नव्हती; उलट ती 'सात' या संख्येशी काळजीपूर्वक गुंफलेली होती ज्यायोगे वेळेच्या सर्व प्रमुख विभागांमध्ये असलेला शब्बाथ 'सात' सिद्धांत प्रकट व्हावा. हा सिद्धांत प्रत्येक दिवसात, प्रत्येक आठवड्यात, प्रत्येक महिन्यात आणि प्रत्येक वर्षात दिसतो. सातवा दिवस तोच दिवस आहे ज्यादिवशी सहा दिवसांचे कार्य पूर्ण झाल्यावर पित्याने आपल्या पुत्रावर आपला आशीर्वाद ओतला. जेव्हा सहा घटकांच्या कालखंडात कार्य संपन्न होते, तेव्हा सातवा घटक हा चिंतनासाठी, पित्याच्या

आनंदाचा आस्वाद घेण्यासाठी, आणि देवाची मुले म्हणून आपली ओळख नव्याने जागवण्यासाठी दिलेला काळ असतो.

सातव्या दिवशी देवाने दिलेल्या विशेष सन्मानामुळे, त्याने त्याच्या लोकांना सात संख्या मोजण्याची आज्ञा दिली जेणेकरून ते त्यांच्या निर्माणकर्त्याला विसरू नये ज्याने सहा दिवसांत आकाश आणि पृथ्वी निर्माण केली आणि सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली.

काळ / वेळ	घटना	सहा, सात आणि विश्रांती यांचा सिद्धांत	शास्त्रसंदर्भ
७वा तास	नित्य होमबली (दैनिक बलिदान)	सकाळच्या व संध्याकाळच्या होमबलिदानात ६ तासांचे अंतर. ख्रिस्तानेही क्रूसावर ६ तास दुःख सहन केले, त्यानंतर विश्रांती मिळाली.	मार्क १५:२५; १५:३४; प्रेषिते ३:१; स्तोत्र १४१:२; संख्या २८:८
७वा दिवस	शब्बाथ	६ दिवसांचे कार्य, आणि ७व्या दिवशी विश्रांती.	निर्गम २०:८–१०
७ दिवस	बेखमीर भाकरीचा सण	७ दिवस अखमिरीकरण (बेखमीरपणा).	लेवी २३:६
७ आठवडे + १	सप्तकांचा सण (पेन्तेकॉस्ट)	७ आठवड्यांची गणना पूर्ण केल्यानंतर सण व विश्रांती.	लेवी २३:१५

७वा महिना / ७ चंद्रदर्शन	तुरिवाई, प्रायश्चित्तदिवस, मंडपांचा सण (७+१ दिवस)	६ महिने मोजून, नंतर ७व्या महिन्यात तीन नेमलेले पवित्र सण.	लेवी २३:२४–३९; यशया ६६:२३; २ राजे ४:२३; यहेज्केल ४६:१
७वे वर्ष	भू-शब्बाथ (भूमीची विश्रांती)	६ वर्षे शेती, आणि ७वे वर्ष पूर्ण विश्रांती.	लेवी २५:३
७×७ वर्षे + १	जुबली	७×७ (४९ वर्षे) मोजून नंतर जुबलीचे वर्ष—स्वातंत्र्य व विश्रांती.	लेवी २५:८–१०
७×१००० वर्षे	मिलेनियम	१००० वर्षांच्या ६ कालखंडांनंतर, १००० वर्षांची विश्रांती.	प्रकटीकरण २०:६

आपल्या पित्याला त्याच्या पुत्राबद्दल आणि आपल्याबद्दलचे त्याचे महान प्रेम काळाच्या प्रत्येक विभागात लिहायचे आहे काय? मानवी शरीरात ३० ट्रिलियन पेशी आहेत ज्या सुमारे १०,००० रासायनिक कार्ये करतात. प्रत्येक पेशीमध्ये एक ट्रिलियन डेटा असतो (दहा दशलक्ष पुस्तकांमधील प्रत्येक अक्षराइतका). प्रत्येक पेशी दर सात वर्षांनी स्वतःला बदलते.

"पक्ष्यांची सर्व अंडी घालण्यापासून सात दिवसांच्या पूर्ण प्रवासामध्ये बाहेर पडतात. कोंबड्या २१ दिवसांत, सामान्य बदके २८ दिवसांत, मस्कोव्ही बदके ३५ दिवसांत, सम्राट पेंग्विन ४९ दिवसांत, इमू ५६ दिवसांत, सोनेरी आणि शाही गरुड ३५ दिवसांत, मोठे घुबड २८ दिवसांत, कॅसोवरी ४२ दिवसांत, सर्व सातच्या संख्येत. मानवांमध्ये

मासिक पाळी अगदी २८ दिवसांची असते (चंद्राच्या चक्राप्रमाणे). गर्भाच्या विकासाचा प्रत्येक टप्पा २८ दिवसांच्या कालावधीत असतो. २८ दिवसांच्या चक्रांचे १० कालावधी आहेत ज्यामुळे मानवाची सामान्य गर्भधारणा २८० दिवसांची होते (लक्षात घ्या की ही ४० आठवड्यांच्या बरोबरीची आहे, ४० ही संख्या मानवी गर्भधारणेच्या आठवड्यांची संख्या आहे आणि बायबलमध्ये वारंवार वापरली जाते. सस्तन प्राण्यांसाठी गर्भधारणा खालीलप्रमाणे आहे: उंदीर २१ दिवस, मांजर ५६ दिवस, ससा २८ दिवस, कुत्रा ६३ दिवस, सिंह ९८ दिवस, मेंढी १४७ दिवस. सातपैकी सर्व गुण. पहिल्या अस्थिमज्जा पेशी सुमारे ४९ व्या दिवशी दिसतात. या दिवसाला विशेष महत्त्व देण्यात आले आहे. ४९ वा दिवस हा वैज्ञानिकदृष्ट्या नोंदवलेल्या दैनंदिन विकास डायरीचा शेवटचा दिवस म्हणून निवडला गेला आहे. या दिवशी गर्भ सात आठवड्यांचा असतो आणि तो मूलतः पूर्ण मानला जातो. ताप आणि संधिरोग, श्लेष्मा आणि तत्सम तक्रारींचे अधूनमधून हल्ले ७, १४ किंवा २१ दिवस असतात ज्याला गंभीर दिवस म्हणतात. आपल्याला सांगितले जाते की नाडी दर सात दिवसांनी हळू धडधडते जणू ती उत्पत्तीच्या निर्मिती आठवड्यात घोषित केलेल्या सातव्या विश्रांतीच्या दिवसाच्या अनुरूप आहे. सरासरी नाडीचा ठोका प्रति मिनिट ७० ठोके आहे. 'आणि देवाने जमिनीच्या धुळीपासून मनुष्य निर्माण केला' (उत्पत्ति २:७); विज्ञान पुष्टी करते की मानवी शरीर तुमच्या सरासरी मूठभर धुळीत आढळणाऱ्या १४ घटकांपासून (२ x ७) बनलेले आहे. जर तुम्ही प्रिझममधून सूर्यप्रकाश टाकला तर ते सात रंग निर्माण करते; तीन प्राथमिक रंग आणि चार दुय्यम रंग. ज्ञात घटकांच्या नियतकालिक सारणीमध्ये आहे सात पातळ्या आवर्तन. तर या उदाहरणांवरून आपण पाहू शकतो की देवाने निसर्गात सातचा एक नमुना निश्चित केला आहे. निसर्गातील सर्व गोष्टी, मग त्या पदार्थ असोत, ऊर्जा असोत, वेळ असोत किंवा अवकाश असोत, त्या प्रभु देवानेच रचल्या आणि नियुक्त केल्या आहेत. म्हणून, खात्री बाळगा की आपले पवित्र बायबल हे खऱ्या विज्ञानाचे अचूक पाठ्यपुस्तक आहे."

(http://thehiddenlighthouse.blogspot.com/)

आपण पाहतो की सात हा आकडा जीवनाच्या निर्मितीमध्ये, काही प्रकरणांमध्ये रोगांशी लढण्यात आणि निसर्गातील इतर अनेक गोष्टींमध्ये घनिष्ठपणे गुंतलेला आहे. मग हे समजते की सात हा आकडा देवाच्या उपासनेच्या वेळेशी घनिष्ठपणे जोडलेला आहे.

वाहणाऱ्या झऱ्यासारखे

निर्गमाच्या पुस्तकात एक अत्यंत सुंदर दृष्टांत आहे जो बलिदान अर्पण केल्या जाणाऱ्या वेळी काय घडते याची आपल्याला अधिक खोल समज देतो.

निर्गम १७:३–६ पण तेथे लोकांना खूप तहान लागली आणि ते कुरकुर करून मोशेला म्हणाले, “आम्हांला, आमच्या मुलांना व आमच्या गुराढोरांना तहानेने मारून टाकायला तू आम्हांला मिसर देशातून बाहेर का आणलेस?” मोशेने परमेश्वराचा धावा करून म्हटले, “ह्या लोकांना मी काय करू? हे तर मला जवळजवळ दगडमार करायला तयार झाले आहेत.” परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “तू लोकांच्या पुढे जा, इस्राएलांतील काही वडील माणसे बरोबर घे आणि जी आपली काठी तू नील नदीवर आपटलीस ती हाती घेऊन चाल. पाहा, होरेब डोंगरावरील एका खडकावर मी तुझ्यापुढे उभा राहीन; आणि तू त्या खडकावर काठी आपट म्हणजे त्यातून पाणी निघेल आणि लोक ते पितील.” इस्राएलाच्या वडिलांच्या देखत मोशेने तसे केले.

मोशेने ज्यावर प्रहार केला तो खडक तो आपल्यासाठी वध झालेल्या ख्रिस्ताचे प्रतीक होता.

१ करिंथकरांस १०:४ आणि ते सर्व तेच आध्यात्मिक पाणी प्याले. कारण ते आपल्यामागे चालणाऱ्या आध्यात्मिक खडकातून पीत होते; तो खडक तर ख्रिस्त होता. ह्या गोष्टींविषयी तुम्ही अजाण असावे अशी माझी इच्छा नाही.

मत्तय २६:३१ तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला, “तुम्ही सर्व ह्याच रात्री माझ्याविषयी अडखळाल; कारण असा शास्त्रलेख आहे की, ‘मी मेंढपाळाला मारीन आणि कळपातल्या मेंढरांची दाणादाण होईल.’

त्या प्रहार झालेल्या खडकाच्या प्रतीकातून आपण पाहतो की प्रहाराच्या क्षणी जीवनदायी प्रवाह बाहेर येतो. आणि याच सत्याचे दुसरे सामर्थ्यशाली प्रतीक आपल्याला ख्रिस्ताच्या क्रूसावरील मृत्यूत दिसते.

योहान १९:३४ तरी शिपायांतील एकाने त्याच्या कुशीत भाला भोसकला; आणि लगेच रक्त व पाणी बाहेर निघाले.

मारलेल्या कोकऱ्याचे प्रतीकात्मक रूप आणि मारलेल्या खडकाचे एकत्रीकरण या सर्व सात काळात मुक्तीचे जीवनदायी प्रवाह वाहण्यास अनुमती देते. जर आपण सकाळी उठल्यावर ख्रिस्ताच्या बलिदानाचा स्वीकार केला तर आपल्यासाठी जिवंत प्रवाह उघडतो आणि ख्रिस्ताद्वारे पित्याच्या आनंदाने आपण भरतो. येशूला "तिसऱ्या तासाला" वधस्तंभावर खिळण्यात आले (मार्क १५:२५). सहा तासांच्या कालावधीनंतर (नवव्या तासाला) संध्याकाळचे बलिदान आठवले जाते. नेमके याच वेळी येशू "मोठ्या आवाजात ओरडला" आणि मरण पावला (मार्क १५:३३-३७). प्रेषितांनी नवव्या तासाला प्रार्थनेची वेळ म्हणून चिन्हांकित केले.

प्रेषितांची कृत्ये ३:१ पेत्र व योहान हे तिसऱ्या प्रहरी प्रार्थनेच्या वेळेस वरती मंदिरात जात होते.

वध झालेल्या कोकरूच्या प्रतीकाशी जेव्हा प्रहार झालेल्या खडकाचे प्रतीक जोडले जाते, तेव्हा आपल्याला दिसते की जीवनदायी प्रवाह या सर्व ‘सात’ वेळांमधून वाहत राहतो. आपण सकाळी उठताना जर ख्रिस्ताच्या बलिदानाला मान्य मानतो, तर आपल्यासाठी तो जिवंत प्रवाह उघडतो, आणि ख्रिस्ताद्वारे पित्याचा आनंद आपल्यावर मोकळा होतो. सहा तासांच्या कालखंडानंतर संध्याकाळच्या बलिदानाची आठवण होते. ज्या लोकांनी ख्रिस्ताच्या बलिदानाला मान्य केले आहे आणि थांबून पुन्हा एकदा आठवण केली, त्यांच्या साठी पुन्हा झरा उघडतो, आणि आपण पित्याच्या आपल्यावरील प्रेमाच्या प्रवाहात बुडून जातो.

हे असेच प्रत्येक शब्बाथामध्ये, प्रत्येक चंद्रदर्शनामध्ये, आणि मग त्या त्या नेमलेल्या सणांमध्येही चालते ज्या दिवसांत कोकरू वध करायचे असे. या प्रत्येक नियोजित वेळेत पिता आपल्या पुत्राद्वारे आपला आनंद आपल्या लोकांपर्यंत पोहोचवतो. आणि जेव्हा आपण पुत्राला मान्य करतो, तेव्हा हे प्रवाह आपल्या हृदयात प्रवेश करतात आणि त्या प्रक्रियेत आपण पवित्र ठरतो; आपल्या विश्रांतीपूर्ण पुत्रत्वामध्ये आपण पाप करणे थांबवतो आणि स्वतःहून लादून घेतलेली अनाथासारखी शून्यता व्यक्त करणे बंद करतो.

जर बलिदानपद्धतीचा उद्देश सहा हजार वर्षांतील केवळ एकमेव घटनेकडे निर्देश करण्यासाठी होता, तर हे वर्षातून एकच कोकरू किंवा सात वर्षांत एकच कोकरू अर्पण करण्यात प्रतिबिंबित झाले नसते काय? परंतु प्रतिदिन, प्रतीआठवडा, प्रतीमहिना आणि प्रत्येक वर्षी अर्पण होणारे बलिदान हेच सुचवते की या वेळांमध्ये

प्रेमाचे प्रवाह खरेच वहात होते ज्या वेळेस ही बलिदाने अर्पण केली जात होती. जर या विशिष्ट वेळांना जीवनदायी प्रवाह वाहत नसते, तर हजारो प्राण्यांचा बळी देण्याने बलिदान अर्पण करणाऱ्यांना कोणताही अर्थपूर्ण लाभ झाला नसता. त्या बलिदानांनी केवळ भावी मसीहाच्या शिकवणीला जिवंत ठेवले असते यापलीकडे काहीच नव्हते. परंतु जर असा प्रवाह नसता, तर मोशेच्या चेहऱ्यावर कालवरीवरून येणारा प्रकाश झळकुच शकला नसता, कारण मोशे स्वतः देवाच्या पुत्राच्या बलिदानाद्वारे पित्याच्या आनंदाच्या त्या अमूल्य प्रवाहात जगत होता त्या "जगाच्या प्रारंभापासून वध झालेल्या कोकऱ्याद्वारे. प्रकटीकरण १३:८

जेव्हा आपण शब्बाथाकडे असा काळ म्हणून पाहतो की ज्यावेळी पिता आपल्या पुत्राविषयी आपला आनंद पूर्ण रीतीने व्यक्त करतो, तेव्हा वेळेच्या प्रत्येक अंगामध्ये हा संदेश पाठवण्याची पित्याची इच्छा आहे हे पाहणे इतके अवघड आहे काय? प्रत्येक दिवस, प्रत्येक आठवडा, प्रत्येक महिना, प्रत्येक वर्ष, प्रत्येक सात वर्षे, आणि सात-पट सात वर्षांवर एक अश्या सर्व वेळा पिता आपल्या मुलांना हाक मारतो. नेमलेल्या या वेळांना पित्याच्या प्रेमाचा जीवनदायी प्रवाह अधिकाधिक प्रमाणात आपल्यावर मोकळा होतो. किती मौल्यवान विचार आहे हा! यामुळे शब्बाथ अधिक गोड भासतो आणि मनामध्ये एक पवित्र प्रतीक्षाभाव निर्माण होतो. विचार करून पाहा सकाळी झोपेतून उठून सकाळच्या उपासनास येताना तुमचे हृदय तुम्ही आपल्या पित्यापुढे असे उघडू शकता की त्या वेळेला त्याचा आत्मा खऱ्या अर्थाने तुमच्यावर मोकळा होत आहे आणि तुम्हाला सांगत आहे, "तू माझे लाडके लेकरू आहेस; तू माझ्या आनंदाचे कारण आहेस." हेच संध्याकाळीही घडते, आणि मग प्रत्येक शब्बाथाला, आणि असेच सतत चालू राहते. हे तुमच्या मनाला हवे आहे काय? मग उठा आणि या प्रेमाच्या नियमांमध्ये चालायला सुरुवात करा!

ताजेतवाने होण्याचे ऋतू

अनेक जण म्हणतील, "देव माझा पिता आहे आणि मी त्याचा मुलगा/मुलगी आहे हे जाणण्यासाठी मला कोणत्याही 'विशेष वेळेची' प्रतीक्षा करावी लागत नाही. मला हे सारखेच माहित असते प्रत्येक क्षणी, प्रत्येक दिवशी." पण तुम्ही तुमच्या पत्नीला किंवा मुलांना असेच काही सांगाल काय? "आपण एकमेकांना प्रेम करतो हे आम्हाला कधीही सांगता येते, मग आपल्या नात्यातील खासपणाची आठवण ठेवण्यासाठी

कोणत्याही विशेष वेळांची गरजच नाही! आपल्या आयुष्यात कोणत्याही वर्षगाठी किंवा विशेष प्रसंगांची काहीही आवश्यकता नाही.” एखादी पत्नी आपल्या पतीला असे म्हणते काय? “तुला माहिती आहे की मी तुला प्रेम करते; म्हणून आपल्या नात्याचा आनंद साजरा करायला आपणास कोणत्याही विशेष वेळांची गरज नाही.” हे तर स्वयंस्पष्ट सत्य आहे की जीवनातील प्रत्येक गोष्टीसाठी ठरलेले ऋतू असतात. आपण दिवसभर खात बसत नाही ठराविक वेळीच अन्न घेतो. काम, खेळ आणि झोप यांसाठीही ठराविक वेळा आहेत. उपासनेसाठी आपण स्वतंत्र वेळ राखतो, ज्या वेळी इतर सर्व गोष्टी थांबवून आपण देवाच्या गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करतो. ही एक बायबलनिश्चित तत्त्वप्रणाली आहे आणि ती पूर्ण रीतीने उघड केलेली आहे.

सर्वांचा काही उचित काळ म्हणून असतो; भूतलावरील प्रत्येक कार्याला समय असतो : उपदेशक ३:१

बायबल आपल्याला सांगते की आपण देवाच्या आज्ञा ऐकून घेतो तेव्हा त्याच्याकडून मिळणारी आपली धार्मिकता समुद्राच्या लाटांसारखी असते:

तू माझ्या आज्ञा लक्षपूर्वक ऐकतास तर बरे होते; मग तुझी शांती नदीसारखी, तुझी नीतिमत्ता समुद्राच्या लाटांसारखी झाली असती; यशया ४८:१८

लाटा नेहमी समूहाने येतात पहिले उसळी खात पुढे येतात, मग मागे ओसंडून जातात. अगदी ह्याच रीतीने आपल्या पित्याच्या नेमलेल्या वेळा त्याच्या विधींमधून आपल्या जीवनात येतात. प्रत्येक लाट समुद्रकाठी वर येऊन पोहोचते आणि मग हळूच परत महासागरात विलीन होते. व्यापक पातळीवर आणि किनाऱ्यावर वर येते आणि मग परतीच्या भरतीत मागे सरकते. आणि नविनचंद्र व पौर्णिमेला ही भरती अगदी उंचावर येते. निसर्गातील या साऱ्या अद्भुत गोष्टी आपल्याला शिकवतात की आपल्या देवाची धार्मिकता आपल्या जीवनात कशी प्रवाहित होते.

पहा, शास्त्र आपल्याला (विश्रांती) ताजेतवानेपणा कधी येतो याबद्दल काय सांगते:

तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत; प्रेषितांची ३:१९

हे वचन स्पष्ट सांगते की विश्रांतीचे समय असतात हा ग्रीक शब्द बहुवचन आहे

म्हणजे फक्त एकच नाही, तर अशा अनेक वेळा आहेत. पापांचे पुसून टाकणे म्हणजेच शिक्का लावण्याच्या कार्याकडे निर्देश आहे; आणि शिक्का लावणे हे शब्बाथाशी निगडित आहे.

प्रकटीकरण ७:२-३ मी आणखी एक देवदूत सूर्योदयाच्या दिशेने वर चढताना पाहिला, त्याच्याजवळ जिवंत देवाचा शिक्का होता; ज्या चार देवदूतांकडे पृथ्वीला व समुद्राला उपद्रव करण्याचे काम सोपवले होते त्यांना तो उच्च स्वराने म्हणाला, “आमच्या देवाचे जे दास आहेत त्यांच्या ‘कपाळांवर’ आम्ही ‘शिक्का मारीपर्यंत’ पृथ्वीला, समुद्राला व झाडांना उपद्रव करू नका.”

यशया ८:१६ माझ्या शिष्यांच्या ठायी ही साक्ष पक्की कर, हे नियमशास्त्र मुद्रित कर.

"चिन्ह" आणि "शिक्का किंवा मुद्रा" हे शब्द परस्पर बदलता येतात:

रोमकरांस ४:११ आणि तो ‘सुंता न झालेला असताना’ त्याच्या ठायी असलेल्या विश्वासामुळे जे नीतिमत्त्व प्राप्त होते, त्याचा शिक्का म्हणून ‘सुंता ही खूण’ त्याला मिळाली; ह्यासाठी की, जे लोक सुंता न झालेले असता आपल्याकडे नीतिमत्त्व गणले जावे म्हणून विश्वास ठेवतात, त्या सर्वांचा त्याने बाप व्हावे.

अनुवाद ६:६-८ ज्या गोष्टी मी तुला आज बजावून सांगत आहे त्या तुझ्या हृदयात ठसव; आणि त्या तू आपल्या मुलाबाळांच्या मनावर बिंबव; आणि घरी बसलेले असताना, मार्गाने चालत असताना, निजताना, उठताना त्यांविषयी बोलत जा. त्या आपल्या हाताला चिन्हादाखल बांध आणि आपल्या डोळ्यांच्या मध्यभागी कपाळपट्टी म्हणून लाव.

यहेज्केल २०:१२,२० आणखी त्यांच्यामध्ये व माझ्यामध्ये चिन्ह होण्यास मी त्यांना आपले शब्बाथही दिले; ते अशासाठी की मी परमेश्वराने त्यांना पवित्र केले हे त्यांना समजावे. माझे शब्बाथ पवित्र माना, म्हणजे ते तुमच्यामध्ये व माझ्यामध्ये चिन्ह होतील व तुम्हांला समजेल की मी परमेश्वर तुमचा देव आहे.

शब्बाथ हा देवाचा शिक्का कसा असू शकतो जोपर्यंत आपण असा विश्वास ठेवत नाही की तो आपल्या आणि त्याच्यामध्ये देवाचा चमत्कार आहे? तो चमत्कार काय

आहे? तो देवाच्या मुलाचे वितळलेले हृदय आहे जेव्हा तो पित्याचे शब्द स्वीकारतो, "हा माझा प्रिय पुत्र आहेस ह्याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे." देवाविरुद्धच्या त्याच्या सर्व दुष्टतेला तोंड देत तो हे सत्य स्वीकारतो. तो असा विश्वास करतो की त्याला क्षमा झाली आहे आणि तो ख्रिस्ताद्वारे पित्याच्या कुशीत विसावतो.

आशीर्वादाचे मोठेपण

निसर्गातील गोष्टी आपल्याला देवाच्या प्रेमाविषयी अनेक रीतींनी सांगतात. समुद्रातील लाट-ओहोटी सूर्य आणि चंद्र यांच्या प्रभावाखाली चालते. नविनचंद्र आणि पौर्णिमेच्या काळात पृथ्वीवरील भरती फार उंच येते. शास्त्रही आपल्याला सांगते की सूर्य आणि चंद्र हे ऋतूंसाठी तयार करण्यात आले:

उत्पत्ति १:१४ मग देव बोलला, “दिवस व रात्र ही भिन्न करण्यासाठी आकाशाच्या अंतराळात ज्योती होवोत; त्या चिन्हे, ऋतू, H3259 दिवस व वर्षे दाखवणाऱ्या होवोत;

येथील “ऋतू” हा शब्द हिब्रू म्ओएद (moéd) Strong’s H4150 (H3259) पासून आहे आणि याचा अर्थ: एखादा नेमका निश्चित केलेला काळ; विशेषत: सण किंवा उत्सव.

होल्मन ख्रिश्चन स्टँडर्ड बायबलमध्ये याचे भाषांतर असे केले आहे: “ते सणांसाठी, दिवसांसाठी आणि वर्षांसाठी चिन्हे म्हणून काम करतील.” टीपणीमध्ये ते म्हटले आहे, “किंवा नियुक्त वेळेसाठी.

जॉन गिल यांचे संपूर्ण बायबलचे स्पष्टीकरण: “जोनाथनचे तारगम [अरॅमिक भाषांतर] असे आहे की, ‘आणि ते चिन्हे आणि सणांच्या वेळा असू द्या, आणि त्यांच्यासोबत दिवसांची संख्या मोजा, आणि महिन्यांच्या सुरुवाती, वर्षांच्या सुरुवाती, महिन्यांच्या आणि वर्षांच्या अंतराल, सूर्याच्या क्रांती, अमावस्ये आणि चक्रांना पवित्र करा.’ आणि म्हणून जार्ची [मध्ययुगीन फ्रेंच रब्बी, उर्फ राशी] या पवित्र सणांच्या ‘ऋतूचा अर्थ लावतात, ज्याची आज्ञा पुढे इस्राएलच्या मुलांना देण्यात येईल; परंतु ते उपयोग विशिष्ट लोकांसाठी आणि एका विशिष्ट काळासाठी नव्हते, तर संपूर्ण मानवजातीसाठी होते, जोपर्यंत जग उभे राहील.”

बायबलवरील ॲडम क्लार्क यांचे भाष्य: “[ऋतू, मोएदिम] - पवित्र सण कोणत्या वेळी साजरे करावेत हे ठरवण्यासाठी आहे. या अर्थाने हा शब्द वारंवार येतो; आणि देवाने त्याच्या प्रकटीकरणाच्या अगदी सुरुवातीलाच मानवाला कळवावे की काही सण होते जे दरवर्षी त्याच्या गौरवासाठी साजरे केले पाहिजेत हे योग्य होते. काहींना वाटते की आपण मूळ शब्द महिन्यांचे प्रतीक म्हणून समजला पाहिजे, ज्या उद्देशासाठी आपल्याला माहित आहे की चंद्र काळाच्या सर्व क्रांतींमध्ये मूलतः काम करतो.

म्हणूनच सूर्य आणि चंद्र हे देवाने नेमलेल्या वेळा विशेषतः सण किंवा उत्सव, नियुक्त वेळा यांचा निर्धार करण्यासाठी दिले. सर्वांत विलक्षण गोष्ट म्हणजे प्रकटीकरण १२ मधील त्या स्त्रीचे वर्णन:

प्रकटीकरण १२:१ नंतर स्वर्गात एक मोठे चिन्ह दृष्टीस पडले ते हे : एक स्त्री दिसली, ती सूर्यतेज पांघरलेली होती आणि तिच्या पायांखाली चंद्र व तिच्या मस्तकावर बारा ताऱ्यांचा मुकुट होता.

ही "स्त्री" भविष्यसूचकपणे देवाच्या मंडळींचे त्याच्या विश्वासू लोकांचे प्रतिनिधित्व करते. देवाने म्हटले आहे की, "मी सियोनच्या कन्येची तुलना एका सुंदर आणि नाजूक स्त्रीशी केली आहे" (यिर्मया ६:२), आणि नंतर म्हणतो, "... सियोन, तू माझे लोक आहेस." (यशया ५१:१६). पौलाने लिहिले: "मी एका पतीबरोबर तुमचे वाग्दान केले आहे, अशा हेतूने की, तुम्हांला शुद्ध कुमारी असे ख्रिस्ताला सादर करावे." (२ करिंथकर ११:२).

देवाची मंडळी तिच्या देवाच्या समयाने परिधान केलेली आहे. सूर्य, चंद्र आणि तारे हे सर्व प्रभूच्या उपस्थितीतून येणाऱ्या विश्रांतीच्या/ताजेतवानेपणाच्या ऋतूंचे निर्धारण करण्यासाठी दिलेले आहेत. पौल याच विषयाकडे इशारा करतो जेव्हा तो थेस्सलनीकांस लिहितो:

१ थेस्सलनीकांस ५:१ बंधूंनो, काळ व समय ह्यांविषयी तुम्हांला काही लिहिण्याची गरज नाही.

येथील “समय” हा शब्द तोच ग्रीक शब्द आहे जो ग्रीक जुन्या करारात उत्पत्ति १:१४ मध्ये वापरला आहे जो मूळ हिब्रूतील म्ओएद (moéd) या शब्दाशी जुळतो.

म्हणून, प्रकटीकरण १२ मध्ये जशी देवाची मंडळी प्रगट केली आहे ती देवाच्या प्रेमाच्या प्रकाशाने अलंकृत आहे. हे प्रेम विश्रांतीच्या ऋतूंमध्ये प्रकट होते जे शब्बाथ सात सिद्धांतानुसार सातांनी मोजल्या जाणाऱ्या काळांशी निगडित आहेत. शब्बाथ तोच समय आहे ज्यात पित्याने आपल्या पुत्राविषयी आपला सर्वोच्च आनंद प्रकट केला. आपण हेच वस्त्र हा प्रेमाचा प्रकाश प्रेषित योहानाच्या अंगावर पाहतो, जेव्हा तो म्हणतो:

१ योहान ३:१ आपल्याला देवाची मुले हे नाव मिळाले ह्यात पित्याने आपल्याला केवढे प्रीतिदान दिले आहे पाहा; आणि आपण तसे आहोतच. ह्यामुळे जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण त्याने त्याला ओळखले नाही.

हेच ते आश्वासनाचे वस्त्र होते जे ख्रिस्ताने अरण्यात सैतानाचा सामना करताना परिधान केले होते. बाप्तिस्म्याच्या वेळी तो या आश्वासनाला धरून होता:

मत्तय ३:१७ "हा माझा 'पुत्र', मला 'परमप्रिय आहे, ह्याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे."

देवाची मंडळी कोकराच्या रक्ताने म्हणजे बलिदानाने आणि त्यांच्या साक्षीच्या शब्दांमुळे विजयी ठरते; आणि त्यांची साक्ष हीच असते की ते खरेखुरे देवाची लेकरे आहेत पित्याने प्रेम केलेले. ही साक्ष त्यांना विशेष रीतीने शब्बाथाच्या सात सिद्धांतामध्ये प्राप्त होते.

म्हणून, जर आपण परत सूर्य आणि चंद्र यांच्या समुद्रातील लाट-ओहोटीशी असलेल्या संबंधाकडे पाहिले, तर आपल्याला दिसते की आठवड्याचा शब्बाथ हा पृथ्वीच्या संदर्भात सूर्याच्या सातव्या प्रदक्षिणेची गणना करून पाळला जातो. वार्षिक उत्सव हे वर्षातील पहिल्या सात महिन्यांमध्ये येतात आणि त्याकरिता पृथ्वीच्या संदर्भात चंद्राच्या सात चक्रांची गणना करावी लागते. जर सूर्य आणि चंद्र यांचा समुद्रातील भरतीवर असा प्रभाव असेल, तर असेही होऊ शकते का की आठवड्याचा शब्बाथ एखाद्या वार्षिक उत्सवाच्या (उदा. वलांडण व मंडपांचा उत्सव) काळात आला, तर त्या दिवशी आत्मिक आशीर्वादांची भरती अधिक उंच येत असेल?

योहान १९:३१ तो तयारीचा दिवस होता, म्हणून शब्बाथ दिवशी शरीरे वधस्तंभावर राहू नयेत (कारण तो शब्बाथ मोठा दिवस होता), म्हणून त्यांचे पाय मोडावेत आणि त्यांना घेऊन जावे अशी यहूद्यांनी पिलाताला विनंती केली.

ख्रिस्ताचे वधस्तंभावर खिळणे शुक्रवारी झाले तोच वल्हांडणाचा दिवस. त्यानंतरचा दिवस हा सातव्या दिवसाचा शब्बाथ होता, आणि त्याच वेळी बेखमीर भाकरीच्या उत्सवाचा पहिला दिवस होता. योहानाने ह्याला मोठा शब्बाथ असे म्हटले. हा एक आठवडी शब्बाथ होता, जो वार्षिक उत्सवाशी संलग्न झाला होता. ग्रीक शब्दाचा अर्थ "महान, मोठा किंवा जोरदार" असा देखील होतो. तर मग असे होऊ शकते का की, जेव्हा शब्बाथ एखाद्या उत्सवाबरोबर जुळतो, तेव्हा आपल्या पित्याचा आवाज आपल्या मुलांशी अधिक जोराने बोलत असेल आणि आपण त्याच्या बोलावणीला प्रतिसाद दिला तर तो आवाज आपल्या हृदयात अधिक खोलवर पोहोचत असेल? जसे समुद्राची भरती नविनचंद्र किंवा पौर्णिमेला अधिक उंच येते, तसे या दिवसांत आत्मिक भरती पवित्र आत्म्याचा आवाज आपल्या आत्म्यात अधिक तीव्रतेने बोलत असेल का?

गणना अध्याय २८ आणि २९ वाचून तुम्हाला दिसेल की आठवड्याच्या शब्बाथ दिवशी अर्पण, पीठ आणि तेल हे दैनंदिन अर्पणांपेक्षा दुप्पट केले जाते. त्यानंतर तेथून ते प्रत्येक चंद्रदर्शनाला आणि वार्षिक शब्बाथांना दुप्पट होत राहतात. पीठ आणि तेल हे आपल्या मसीहाचे प्रतिनिधित्व करणारी भाकरी बनवतात (योहान ६:४८-५१). अर्थ स्पष्ट आहे प्रत्येक शब्बाथावर (तसेच त्याच्या सर्व नियुक्त वेळेवर) आपल्याला त्याच्या पवित्र आत्म्याचा दुप्पट आशीर्वाद मिळतो स्वतः येशूची उपस्थिती (गलतीकर ४:६-७).

प्रकटीकरण १२ मधील स्त्री चंद्रावर उभी आहे. आणि स्तोत्रकार आपल्याला सांगतो:

स्तोत्र १०४:१९ त्याने कालमान समजण्यासाठी चंद्र नेमला; सूर्य आपला अस्तसमय समजून घेतो.

परमेश्वराने चंद्राला (कालमान) ऋतूंसाठी, म्हणजे म्‌ओएद नेमलेल्या वेळांसाठी ठरवले आहे. जेव्हा आपण पित्याच्या आवाजाकडे त्याच्या नियुक्त वेळांनुसार लक्ष देतो, तेव्हा त्याचा आवाज आपल्याला अधिक स्पष्ट, अधिक प्रभावी ऐकू येतो आणि तो आपल्याला म्हणतो: "तू माझे प्रिय लेकरू आहेस; तू माझ्या आनंदाचे कारण आहेस."

हे सर्व काही पित्याच्या आणि पुत्राच्या नात्याशी पूर्णत: सुसंगत आहे. जसा देवपुत्र पित्याच्या तेजाचा प्रकाश आहे, तशाच रीतीने वार्षिक नियुक्त वेळा त्या ऋतू

साप्ताहिक नियुक्त वेळी, म्हणजेच शब्बाथाला, ख्रिस्ताद्वारे पित्याचे आपल्यावर असलेले प्रेम अधिक उजळ करतात. या सिद्धांताबद्दल अधिक जाणून घेण्यासाठी द डिव्हाईन पॅटर्न ऑफ लाईफ हे पुस्तक fatheroflove.info इथे पहा.

जर प्रेषित योहानाने बेखमीर भाकरीच्या पहिल्या दिवसाचा आणि शब्बाथाचा संगम मोठा दिवस असे म्हटले असेल, तर त्यात “मोठेपणा” नक्की कोणत्या गोष्टीचा आहे? तो मूळात शब्बाथाच्या हेतूतच आहे की पित्याचा आशीर्वाद त्या दिवशी अधिक प्रमाणात आपल्या मुलांवर मोकळा होतो. स्वतः अनुभवून पाहा चाखा आणि पहा.

प्रकटीकरण १४:१ नंतर मी पाहिले, तो पाहा, कोकरा सीयोन डोंगरावर उभा राहिलेला दृष्टीस पडला; त्याच्याबरोबर त्याचे नाव व त्याच्या पित्याचे नाव ‘कपाळावर’ लिहिलेले एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार इसम होते;

जेव्हा आपण त्याच्या आत्म्याने शिक्कामोर्तब केले जाते तेव्हा आपण त्याच्या नावाने त्याच्या चारित्र्याने शिक्कामोर्तब केले जाते. शब्बाथ ज्या निःस्वार्थ चारित्र्याचे चिन्ह आहे. सैतानाच्या खोट्या गोष्टींविरुद्ध अंतिम साक्षी म्हणून देवाचे नाव (चारित्र्य) त्याच्या लोकांमध्ये पूर्णपणे पुनरुत्पादित केले जाईल. देव "प्रत्येक विचाराला ख्रिस्ताच्या आज्ञाधारकतेसाठी बंदिवान करून आणण्याचे" त्याचे महान कार्य पूर्ण करेल (२ करिंथकर १०:५) आणि आपण देवाच्या विसाव्यात पूर्णपणे प्रवेश करू.

प्रकटीकरण १९:७ आपण आनंद’ व ‘उल्लास करू’ व त्याचा गौरव करू; कारण कोकऱ्याचे लग्न निघाले आहे, आणि त्याच्या नवरीने स्वतःला सजवले आहे,

हे सर्व आपण शब्बाथ या हिब्रू शब्दाच्या विघटनात पाहू शकतो - शब्बाथ. SH = नाव (उदाहरणार्थ: शेम म्हणजे नाव). AB = अब्बा/पिता. B = निवासस्थान (उदाहरणार्थ: बेथलेहेम म्हणजे "भाकरीचे निवासस्थान" आणि बेथेल म्हणजे "देवाचे निवासस्थान"). ATH = शपथ/चिन्ह. हे सर्व एकत्रित केल्याने शब्बाथाचा आपल्यासाठी काय अर्थ आहे हे स्पष्ट होते: "पित्याच्या चिन्हाचे निवासस्थान." पित्याचे नाव आपल्या कपाळावर शिक्का मारले जाईल हे सत्य लक्षात घेता, आपण शब्बाथ चिन्हापेक्षा पुढे पाहू नये! शब्बाथ

गलती ४:६ तुम्ही पुत्र आहात, म्हणून देवाने “अब्बा! बापा!” अशी हाक मारणाऱ्या

आपल्या पुत्राच्या आत्म्याला तुमच्याआमच्या अंतःकरणांत पाठवले आहे.

जर सातव्या दिवसाचा शब्बाथ हा नैतिक आशीर्वाद आहे आणि सणांना शब्बाथाचे नाव दिले जाते, तर त्यांनाही हा आशीर्वाद मिळत नाही काय? ख्रिस्ताला त्याच्या पित्याचा पूर्ण आशीर्वाद मिळतो, तर सणांनाही शब्बाथाचा पूर्ण आशीर्वाद मिळत नाही काय? देवाचा पुत्र पित्याच्या गौरवाचे तेज आहे, तर सण हे शब्बाथाच्या गौरवाचे तेज नाही काय?

सैतानाला खरोखरच लोकांना ख्रिस्ताद्वारे स्वर्गीय पित्याचा पूर्ण आशीर्वाद मिळावा म्हणून इच्छित नाही हे पाहणे खरोखर कठीण आहे काय? तो हे थांबवण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करेल. त्याने पवित्र सण आणि कायदा बदलण्याचा विचार केला आहे. माझ्या मित्रा, सैतानाला तुम्हाला आशीर्वाद मिळावा असे वाटत नाही. तो तुम्हाला येशूच्या त्या गोड आत्म्याचा स्पर्श देऊ इच्छित नाही जो ताजेतवाने होण्यासाठी नेमलेल्या वेळी भरतीच्या लाटासारखा येतो. पाहा, तो दाराशी उभा आहे आणि नीतिमत्तेच्या झऱ्यावर भुकेल्या आणि तहानलेल्यांसाठी ठोठावतो आहे.

इतिहासाची साक्ष

आजही यहूदी लोक प्रत्येक शब्बाथला "तोरा आणि हफ्तारा" असे वाचन करतात. तोरा आणि भविष्यवक्ते यांमधून घेतलेले हे वाचन-भाग एकमेकांशी संबंधित असतात. जेव्हा येशू म्हणाला, "मी नियमशास्त्र वा संदेष्टे रद्द करावयास आलो असे समजू नका ..." (मत्तय ५:१७), तेव्हा तो नेमके ह्या तोरा आणि हफ्तारा प्रथेलाच उद्देशून बोलत होता. लूक ४:१६–२१ मध्ये नोंद आहे की एका शब्बाथदिवशी येशूने यशया ६१:१–२ हे वचन वाचले. त्या दिवशीचे हफ्तारा-वाचन हेच होते.

लूक ४:१८–१९ "परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आला आहे, कारण दीनांस सुवार्ता सांगण्यास, [भग्नहृदयी जनांस बरे करण्यास] त्याने मला अभिषेक केला; त्याने मला पाठवले आहे, ते अशासाठी की, धरून नेलेल्यांची सुटका व आंधळ्यांना पुन्हा दृष्टीचा लाभ ह्यांची घोषणा करावी, ठेचले जात आहेत त्यांना सोडवून पाठवावे; परमेश्वराच्या प्रसादाच्या वर्षाची घोषणा करावी."

बहुतांश व्याख्याते हे मान्य करतात की "परमेश्वराचे कृपेचे वर्ष" म्हणजे शब्बाथिक वर्ष (सातवे वर्ष) किंवा जुबिली वर्ष (सात शब्बाथिक वर्षांनंतरचे पन्नासावे वर्ष) यांचाच संदर्भ आहे. हे अत्यंत अर्थपूर्ण आहे की आपल्या पहिल्या सार्वजनिक संदेशात ख्रिस्त स्वतःच्या मसिहाच्या कार्याची घोषणा शब्बाथिक वर्षाच्या भाषेत करतो. हे संपूर्ण-वर्ष-शब्बाथ म्हणजेच दुःखितांना मुक्त करणारा काळ होता. या वेळांत...

१) जमीन पडीक ठेवायची जेणेकरून तिच्यावर उगवणारे उत्पादन गरीबांसाठी, प्रवास्यांसाठी आणि जनावरांसाठी मुक्तपणे उपलब्ध राहील (निर्गम २३:११; लेवीय २५:६; देवद. २४:१९–२२; लेवीय १९:९–१०).

२) सर्व कर्जे माफ केली जात (देवद. १५:१–६).

३) गुलामांना मुक्त केले जात (निर्गम २१:२–६; देवद. १५:१२–१८).

४) मूळ मालकास मालमत्ता परत केली जात (लेवीय २५:२९–३४).

नवीन करार आणि इतिहास या दोन्हींतून स्पष्ट दिसते की येशूच्या मृत्यूनंतरही त्याचे सर्व अनुयायी ताजेतवानेपणाच्या नियुक्त वेळांचा अर्थात मान ठेवून पालन करत राहिले.

विशेषतः रोमन साम्राज्याच्या पूर्वेकडील भागांत सर्वत्र असे यहूदी ख्रिस्ती होते ज्यांचे बाह्य जीवन यहूदींपेक्षा काही वेगळे नव्हते... त्यांच्या दृष्टीने शेवटच्या जेवणात येशूने स्थापन केलेला नवा करार हा इस्राएलाबरोबर देवाने केलेल्या कराराला रद्द करणारा नव्हता. ते अजूनही वल्हांडण, पेन्तेकॉस्ट आणि मंडपाचा उत्सव पाळीत; अजूनही सुंता करवून घेत; आठवडी शब्बाथ पाळीत; आणि मोशेच्या अन्न-संबंधी सर्व नियमांचे पालन करत. ... आणि त्यांचा प्रभाव इतका प्रबळ होता की इ.स. ७० मध्ये यरुशलेम पडले तेव्हापर्यंत ते ख्रिस्ती चळवळीतील प्रमुख घटक होते." पॉल आणि यहुदी ख्रिस्ती धर्म, पृष्ठ ७२

शब्बाथविषयी नवीन करारातील संदर्भ: मार्क १:२१; ६:२ लूक ४:१६, ३१; ६:६; २३:५६ प्रेषितांचीं कृत्यें १३:१४, ४२–४४; १५:२१; १५:१३; १७:२; १८:४ टीप: देवाचे सर्व शब्बाथ—आठवड्याचे असोत वा वार्षिक—हे सूर्याच्या गणनेनुसार ठरतात आणि सूर्यास्तापासून सुरू होतात (लेवीय २३:३२; नेहेम्या १३:१९). आठवडी शब्बाथ हा

शुक्रवार सूर्यास्तापासून शनिवार सूर्यास्तापर्यंत असतो. आयशयाने भविष्यवाणी केली की नव्या पृथ्वीवर देवाचे लोक नवचंद्र आणि शब्बाथ पाळतील (यशया ६६:२२–२३).

प्रारंभीचे ख्रिस्ती लोक शब्बाथाबद्दल अत्यंत आदर बाळगत होते; ते हा दिवस भक्ती, उपासना आणि उपदेशांसाठी व्यतीत करीत. आणि हे शंका नसलेले सत्य आहे की त्यांनी ही प्रथा थेट प्रेषितांकडूनच घेतली होती ही बाब अनेक शास्त्रवचने स्पष्ट लोकांसमोर ठेवतात." (Dialogues on the Lord's Day, पृ. १८९, लंडन, १७०१, डॉ. टी.एच. मोरर; चर्च ऑफ इंग्लंड दिवाईन)

"…शब्बाथ हा एक दृढ बंध होता ज्याने त्यांना संपूर्ण इस्राएलाच्या सामूहिक जीवनाशी जोडून ठेवले होते; आणि शब्बाथ पवित्र ठेवताना ते फक्त येशूच्या उदाहरणाचेच नव्हे, तर त्याने दिलेल्या आज्ञेचेही पालन करीत होते." (Geschichte des Sonntags, पृ. १३–१४)

"प्राचीन ख्रिस्ती लोक शनिवार सातव्या दिवसाचे पालन अतिशय काळजीपूर्वक करीत… पूर्वेकडील सर्व मंडळ्या, तसेच जगाचा बहुतांश भाग, शब्बाथ हा एक पवित्र उत्सव म्हणून पाळत होते, हे स्पष्ट दिसते… अथानासियस सांगतो की ते शब्बाथाला उपासनेसाठी एकत्र जमत, आणि ते यहूदी धर्माने प्रभावित असल्यामुळे नव्हे; तर येशूची शब्बाथाच्या प्रभूची आराधना करण्यासाठी. एपीफानियसही हाच साक्ष देतो." (Antiquities of the Christian Church, खंड २, पुस्तक २०, अध्याय ३, विभाग १, पृ. ११३७–११३८)

वल्हांडण / बेखमीर भाकरीचा सण लूक २२:१३–१६ (टीप: येशू आपल्याला वल्हांडण साजरा करण्याची आज्ञा देतो रक्तस्राव करणाऱ्या प्राण्याच्या बलिदानासह नव्हे तर बेखमीर पीठाची भाकर आणि न आंबवलेले द्राक्षरस यांसह. तो स्पष्ट करतो की त्याच्या मृत्यूने वल्हांडण रद्द झाला नाही; उलट "तो देवाच्या राज्यात पूर्ण होईपर्यंत" तो टिकून राहील हीच "कोकऱ्याच्या विवाह-भोजाची" (प्रकटीकरण १९:९) सूचकता आहे.) प्रेषितांच्या कृत्यें १२:४ (टीप: काही बायबल भाष्यामध्ये 'Easter' असा शब्द आहे, परंतु ग्रीक शब्द pascha म्हणजे वल्हांडण.) प्रेषितांच्या कृत्यें १२:३; २०:६ १ करिंथकरांस ५:६–८ (टीप: जर वल्हांडण ख्रिस्तींसाठी अप्रस्तुत किंवा रद्द झाले असते, तर वल्हांडणाच्या काळात करिंथकरांच्या आचरणावर पौलाला सुधारणा करावी लागलीच नसती. येथे समस्या वल्हांडण सणात नाही, तर त्या

सणाच्या काळात काय शिकवले आणि काय केले जात होते यावर होती.) करिंथाची मंडळी काही यहूदींनी (१ करिंथ. ७:१८–१९) बनलेली होती, पण मोठा भाग हा मूर्तीपूजा सोडून ख्रिस्ताकडे वळलेल्या अन्यजातींचा होता (१ करिंथ. ६:९–११; ८:७; १२:२).

योहानाच्या शिष्यांपैकी एक शिष्य आपल्याला हे स्पष्ट चित्र देतो की प्रेषित योहान काय मानत होता. योहानाचा ठाम विश्वास होता की वल्हांडणाचे पालन करणे हे सुवार्तेचा अविभाज्य भाग होते.

पॉलिक्रेटस (इ.स. १९५): "म्हणूनच आम्ही हा दिवस अपरिवर्तनीय रीतीने पाळतो त्यात काही भर घालत नाही आणि काही कमीही करत नाही कारण आशिया (लघुउत्तरी आशिया) प्रांतातील अनेक महान तेजस्वी दिव्य पुरुष आता निजले आहेत; आणि प्रभू स्वर्गातून गौरवाने अवतरून आपल्या सर्व संतांना शोधायला येईल त्या दिवशी ते पुन्हा उठतील. अशांमध्ये फिलिप … आणि त्याच्या दोन कन्या … तसेच योहान, जो प्रभूच्या उराशी टेकून झोपला होता … आणि स्मिर्नाचा बिशप व शहीद पॉलिकार्प, तसेच यूमेनेयाचा बिशप व शहीद थ्रासियास … तसेच सगारीस … पापिरियस … आणि मेलिटो … हे सर्वजण वल्हांडणाचा चौदावा दिवस सुवार्तेनुसारच पाळत; त्यांनी कधीही या मार्गावरून विचलित न होता विश्वासाच्या नियमाप्रमाणे चालणेच स्वीकारले. आणि मीही पॉलिक्रेटस तुमच्यापैकी अल्पतम सेवक माझ्या पूर्वजांच्या परंपरेनुसार जगतो; आणि त्यांपैकी काहींचे अनुसरण मी केले आहे. माझ्या कुटुंबातील सात जण बिशप राहिले आणि मी आठवा आहे; आणि माझ्या कुटुंबीयांनी नेहमीच तो दिवस पाळला ज्यादिवशी लोक बेखमीर भाकर खाण्यास सुरुवात करतात. म्हणून, बंधूंनो मी जो प्रभूमध्ये पासष्ट (६५) वर्षे जगलो आहे; आणि जगभरातील भावंडांशी संवाद केला आहे; व पवित्र शास्त्रांचे परिशीलन केले आहे तो मी कोणत्याही धमक्या वा भीतीला घाबरत नाही. कारण माझ्यापेक्षा महान लोक म्हणाले आहेत, 'देवाचे ऐकणे अधिक योग्य आहे; मनुष्यांचे नव्हे.'" (Eusebius, Church History, Book V, Chapter 24; Nicene and Post-Nicene Fathers, Series Two, Volume 1)

पहिल्या पीकाचा सण : नव्या करारात या उत्सवाचा थेट उल्लेख नाही; परंतु त्याचा आत्मिक अर्थ पौलाने अत्यंत स्पष्टपणे व्यक्त केला आहे (१ करिंथकरांस १५:२०–२३). येहेज्केल ४५:२१ असे सांगते: "पहिल्या महिन्याच्या चौदाव्या दिवशी

वल्हांडण असेल सात दिवसांचा उत्सव; त्या दिवशी बेखमीर भाकर खाल्ली जाईल." या वचनावरून दिसते की वल्हांडणाचा उत्सव आणि बेखमीर भाकराचा संपूर्ण कालखंड एकमेकांत गुंफलेला आहे. याच कालावधीत येणारा पहिल्या पीकाचा दिवस हा पहिल्या शब्बाथानंतरचा पहिला दिवस असतो.

सप्तकांचा सण / पेंतेकोस्त: प्रेषितांचीं कृत्यें २; २०:१६

तुताऱ्यांचा सण: नव्या करारात या उत्सवाचा थेट उल्लेख नाही; पण त्याचा आत्मिक, प्रतीकात्मक संदर्भ स्पष्ट आहे: १ करिंथकरांस १५:५२ "शेवटच्या तुतारीत" प्रकटीकरण ८:२, ६ देवदूतांच्या तुताऱ्या

प्रायश्चित्ताचा दिवस: प्रेषितांचीं कृत्यें २७:९ येथे "उपवास" असा उल्लेख येतो. येथे "उपवास" म्हणजे प्रायश्चित्ताचा दिवस योम किप्पूर हा सर्वाधिक पाळला जाणारा उपवासाचा दिवस होय. प्रकटीकरण ११:१८–१९ येथे "त्याच्या साक्षीचा वस्तुपेटी" असा उल्लेख असून, अनेक बायबल मध्ये याच वस्तुपेटीला "कराराची पेटी" म्हटले आहे. प्रायश्चित्तदिनी, म्हणजे योम किप्पूरच्या दिवशी, महायाजक अति पवित्रस्थानात प्रवेश करीत असे, जिथे कराराची पेटी ठेवलेली होती; आणि तिथे तो त्या दिवसाचे कार्य पूर्ण करीत असे म्हणजेच पवित्रस्थानाचे शुद्धीकरण, आणि त्या बरोबर देवाबद्दल सैतानाने उभे केलेले सर्व खोटे, सर्व अपवाद, सर्व आरोप यांपासून लोकांच्या अंत:करणाचे प्रतीकात्मक शुद्धीकरण (लेवी १६; दानिएल ८:१४). इतिहासात तुताऱ्यांचा सण आणि प्रायश्चित्ताचा दिवस हे "मुद्रांकन" आणि "न्याय" यांच्या अत्यंत गंभीर काळ म्हणून ओळखले जात. (प्रकटीकरण १४:६–७ हाही संदर्भ समान अर्थ प्रकट करतो.)

मंडपांचा सण: योहान ७. नव्या करारात या सणाचा पुढील थेट उल्लेख नाही; तरी त्याचा शेवटच्या काळातील प्रतीकात्मक अर्थ प्रकटीकरण २१:३ मध्ये अत्यंत स्पष्टपणे दिसतो. (टीप: जखर्या अध्याय १४ मध्ये, ख्रिस्ताच्या पुनरागमनानंतरही देवाची प्रजा हा सण पाळेल, असे उल्लेखलेले आहे.) नियुक्त काळ हेच सुवार्तेचे दिवस.

जेव्हा तुम्ही हे जाणू लागता की पित्याचा आनंद, त्याची प्रसन्नता, त्याचे आशीर्वाद हे सर्व ख्रिस्तामध्ये शब्बाथाच्या सात तत्त्वानुसार त्याच्या मुलांकडे वहात येतात, तेव्हा प्रभूचे सर्व नियुक्त उत्सव हे सुवार्तेचा अविभाज्य भाग आहेत हे पाहणे अगदी

सोपे बनते.

अनेक जण असे मानतात की प्रभूचे उत्सव हे क्रूसापूर्वी जगणाऱ्यांसाठी केवळ बाह्य स्वरूपाचे, प्रतीकात्मक विधी होते, आणि त्यात कोणतेही वास्तविक अध्यात्मिक तत्त्व नव्हते. असे मानणे म्हणजे क्रूसापूर्वीही सुवार्ता जगात कार्यरत होती ख्रिस्ताच्या आत्म्याद्वारे हेच नाकारणे होय; तसेच मोशेच्या मुखावरून चमकणारा कालवरीचा प्रकाश (२ करिंथकरांस ३) दुर्लक्षित करणे होय. खरी विश्रांती फक्त ख्रिस्तात आहे खालील सर्व वचने "विश्रांती" विषयी बोलतात आणि ही विश्रांती म्हणजे पित्याच्या ख्रिस्तावरील आनंदात मिळणारीच विश्रांती:

निर्गम १६:२३ तो त्यांना म्हणाला, "परमेश्वराचे सांगणे असे आहे की, उद्या विसाव्याचा दिवस, [H7677 – शब्बाथोन] परमेश्वराचा पवित्र शब्बाथ आहे; तुम्हांला भाजायचे ते भाजा आणि शिजवायचे ते शिजवा. जे काही उरेल ते आपल्यासाठी सकाळपर्यंत ठेवा."

निर्गम ३१:१५ सहा दिवस काम करावे, पण सातवा दिवस परमेश्वराचा पवित्र दिवस, परमविश्रामाचा शब्बाथ होय; कोणी शब्बाथ [H7677 – शब्बाथोन] दिवशी काम करील तर त्याला अवश्य जिवे मारावे.

लेवीय १६:३०–३१ कारण त्या दिवशी तुम्हांला शुद्ध करावे म्हणून तुमच्यासाठी प्रायश्चित्त करण्यात येईल; परमेश्वरासमोर तुम्ही आपल्या सर्व पापांपासून शुद्ध ठराल. तुमच्यासाठी हा परमविश्रामाचा शब्बाथ [H7677 – शब्बाथोन] होय; ह्या दिवशी तुम्ही आपल्या जिवांस दंडन करावे; हा निरंतरचा विधी होय.

लेवी २३:२४ "इस्राएल लोकांना सांग : सातव्या महिन्याची प्रतिपदा तुम्हांला परमविश्रामाची [H7677 – शब्बाथोन] असावी; स्मरण देण्यासाठी त्या दिवशी रणशिंगे फुंकावीत व पवित्र मेळा भरवावा.

लेवी २३:३९ जमिनीचा उपज गोळा केल्यावर त्याच सातव्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवसापासून पुढे सात दिवसपर्यंत परमेश्वराप्रीत्यर्थ सण पाळावा; पहिला दिवस व आठवा दिवस हे परमविश्रामदिन [H7677 – शब्बाथोन] होत.

येथील एकच मुख्य सत्य वरील सर्व काळांमध्ये शब्बाथोन हाच शब्द वापरला आहे. आणि ही विश्रांती म्हणजे ख्रिस्तातीलच मिळणारी विश्रांती. ख्रिस्ताबाहेर शब्बाथ

पाळणे वा “विश्रांती” अनुभवणे अशक्य आहे. येशूचे स्पष्ट आमंत्रण पहा:

मत्तय ११:२८ अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन.

इब्री ४:१०–११ कारण जो ‘कोणी त्याच्या विसाव्यात आला आहे’ त्यानेही, जसा ‘देवाने आपल्या कृत्यांपासून विसावा घेतला’, तसा ‘आपल्या कृत्यांपासून विसावा घेतला आहे.’ म्हणून त्या ‘विसाव्यात येण्याचा’ आपण होईल तितका प्रयत्न करावा, ह्यासाठी की, त्यांच्या अवज्ञेच्या उदाहरणाप्रमाणे कोणी पतित होऊ नये.

ग्रीक ‘साबातोन’ = हिब्रू ‘शब्बाथोन’ येशूने येथे जो “विसावा” शब्द वापरला आहे, तो साबातोन म्हणजेच हिब्रू शब्बाथोनचा ग्रीक समानार्थी. त्यामुळे: चौथी आज्ञा शब्बाथ पवित्र ठेवण्याची आज्ञा फक्त सुवार्तेमध्येच पूर्ण होऊ शकते. आणि सुवार्ता म्हणजे: ख्रिस्ताच्या आत्म्याद्वारे पित्याचा आनंद त्याची प्रसन्नता आपल्यावर वहाणे.

शब्बाथ अधिक पूर्णपणे

आपण पाहिले आहे की खरा शब्बाथ पाळणे म्हणजे आपल्या स्वतःच्या नव्हे तर “त्याच्या विसाव्यात” (इब्री लोकांस ४:११) प्रवेश करणे आहे. देव थकला होता म्हणून त्याने विश्रांती घेतली नाही: तुला कळले नाही काय? तू ऐकले नाहीस काय? परमेश्वर हा सनातन देव, परमेश्वर, दिगंतापर्यंतच्या पृथ्वीचा उत्पन्नकर्ता, थकतभागत नाही; त्याची बुद्धी अगम्य आहे. (यशया ४०:२८). म्हणूनच आठवड्याच्या सातव्या दिवशी फक्त “कर्तव्य” म्हणून स्वतःच्या कामापासून विश्रांती घेणे म्हणजे शब्बाथ दिवस पाळणे नाही. येशू त्याच्या यहुदी श्रोत्यांना हेच शिकवत होता, त्यांना पश्चात्ताप करण्यास आणि मानवामध्ये त्याच्या सर्जनशील कार्यांवर विश्वास ठेवून “देवाच्या खऱ्या शब्बाथाच्या विसाव्यात” प्रवेश करण्यास सांगत होता, आपल्याला एका नवीन (निःस्वार्थ) जिवात पुन्हा निर्माण करून आणि आपल्याला त्याच्या प्रतिरूपात आणि प्रतिमेत परत आणून. वरील मत्तय ११:२८ मध्ये येशूने शिकवल्याप्रमाणे, केवळ त्याची उपस्थितीच एखाद्या गोष्टीला पवित्र करू शकते आणि खरा विसावा आणू शकते.

निर्गम ३३:१४ परमेश्वर म्हणाला, “मी स्वत: येईन आणि तुला विसावा देईन.”

मी जन्मापासून शब्बाथ पाळणारा आहे. माझ्या आयुष्यातील या सर्व काळात मी मंडळीच्या सभांना उपस्थित राहत आलो आहे. शब्बाथ हा प्रभूसोबत संगती करण्याचा एक विशेष समय आहे तो त्याचा विशेष दिवस आहे असे मला सांगितले गेले. पण या सर्व काळात एकदाही मला हे समजावून सांगितले गेले नाही की शब्बाथ हा प्रत्यक्षात पवित्र आत्म्याचा एक विशेष आशीर्वाद आहे. शब्बाथाशी संबंधित ए. टी. जोन्स यांच्या लेखनाचा मी अभ्यास केला तेव्हा त्यांच्या एका प्रवचनात मला पुढील विधान आढळले:

“हा दिवस पवित्र कशामुळे झाला?” (मंडळी: “देवाच्या उपस्थितीमुळे.”) देवाची उपस्थिती वस्तूंना पवित्र करते. ती एखाद्या स्थळाला पवित्र करते. ती एखाद्या मनुष्याला पवित्र करते. देवाच्या उपस्थितीनेच तो दिवस पवित्र झाला. म्हणजे देवाची पवित्रता त्या दिवशी जोडली गेली. देवाची उपस्थिती ही पवित्र उपस्थिती सातव्या दिवसाशी, म्हणजे शब्बाथाशी जोडलेली आहे. तर मग मनुष्य जेव्हा त्या दिवशी येतो जसा तो येऊ शकतो तसा त्याच्या आत्मिक मनोवृत्तीने, देवाच्या आत्म्याच्या मनोवृत्तीने; आणि त्या दिवसात असलेला आत्मिक विश्राम, त्यातील आत्मिक ताजेतवानेपणा, त्यातील आत्मिक आशीर्वाद स्वीकारतो तेव्हा तो त्या उपस्थितीलाही स्वीकारत नाही काय? त्या उपस्थितीचा तो सहभागी होत नाही काय? आणि त्या उपस्थितीत आहे ती देवाची पवित्रता, जी मनुष्याला बदलते तो त्याचा भागीदार होत नाही काय? होय, नक्कीच होतो. आणि हेच म्हणजे खरे शब्बाथ पाळणे आहे.

तर मग त्याने त्या दिवसाला पवित्र केले पण मला त्या संदर्भातील ग्रंथवचने पुन्हा सांगण्याची गरज नाही. पवित्र कोण करते? (मंडळी: “देवाची उपस्थिती.”) मग देवाची उपस्थिती त्याची पवित्र करणारी शक्ती सातव्या दिवशी आहे. ते खरे आहे काय? (मंडळी: “होय.”) मग जो मनुष्य प्रभूच्या शब्बाथाकडे येतो प्रभूने शब्बाथाकरिता जे नियम ठेवले त्यानुसार तर तो आत्मिक विश्राम प्राप्त करतो. त्याला त्या दिवशी तो विश्राम सापडतो. त्याला आत्मिक ताजेतवानेपणा मिळतो. आनंद मिळतो. त्याला आत्मिक आशीर्वाद मिळतो. त्याला देवाची उपस्थिती मिळते आणि तिच्यासोबत येणारी पवित्रता, जी मनुष्याला बदलते. आणि त्याला त्या उपस्थितीतच ती पवित्रीकरणाची शक्ती मिळते, ज्या शक्तीने त्या दिवसाला पवित्र केले आणि जी आता त्या मनुष्यालाही पवित्र करते.

हे सर्व काही कोणत्या हेतूसाठी करण्यात आले? शब्बाथ का निर्माण करण्यात आला? (मंडळी: “मनुष्यासाठी.”) तो मनुष्यासाठी निर्माण केला गेला. तर मग देवाने विश्राम घेतला आणि आपला आत्मिक विश्राम त्या दिवशी ठेवला हेही मनुष्यासाठी, नाही काय? (मंडळी: “होय.”) देवाचा ताजेतवानेपणा, त्या दिवशीचा त्याचा आनंद हे सर्व मनुष्यासाठीच होते. त्याने त्या दिवशी जो आशीर्वाद ठेवला तोही मनुष्यासाठी होता. त्याच्या उपस्थितीने त्या दिवशी आली ती पवित्रता तीही मनुष्यासाठी होती. आणि त्याच्या उपस्थितीने त्या दिवशी आलेले पवित्रीकरण तेही मनुष्यासाठीच होते. मग हे सारे याकरिताच नव्हते काय की मनुष्य शब्बाथाद्वारे देवाच्या उपस्थितीचा भागीदार व्हावा, आणि जगत्या अनुभवातून देवाच्या आत्मिक विश्रामाशी, आत्मिक आशीर्वादाशी, पवित्रतेशी, आणि पवित्र करणाऱ्या उपस्थितीशी परिचित व्हावा? देवाने शब्बाथाचा मनुष्यासाठी जो उद्देश ठेवला तो हाच नाही काय? आणि जो मनुष्य शब्बाथात हे सर्व अनुभवतो तोच मनुष्य खरोखर शब्बाथ पाळणारा आहे. आणि त्याला हे ठाऊक असते. तो हे जाणतो आणि हे जाणून तो आनंदित होतो.

आता आणखी एक गोष्ट: निर्मितीच्या कार्यात प्रत्यक्ष कार्यकर्ता कोण होता? (मंडळी: “ख्रिस्त.”) कोणी विश्राम केला? (मंडळी: “ख्रिस्त.”) कोण ताजेतवाने झाला? (मंडळी: “ख्रिस्त.”) कोणी आशीर्वाद दिला? (मंडळी: “ख्रिस्त.”) कोणाची उपस्थिती त्या दिवशी पवित्रता घेऊन आली? (मंडळी: “ख्रिस्ताची.”) त्या दिवशी कोणाची उपस्थिती असते? (मंडळी: “ख्रिस्ताची.”) तर आता, ज्याला येशू ख्रिस्ताची उपस्थिती पवित्र करत नाही, ज्याला ती उपस्थिती पवित्र बनवत नाही, आणि ज्याला ती आशीर्वाद देत नाही, आणि ज्याला ती विश्राम आणत नाही तो मनुष्य शब्बाथ पाळूच शकत नाही. हे दिसत नाही काय की मनुष्यात ख्रिस्त असला तरच शब्बाथ पाळला जाऊ शकतो? कारण शब्बाथ घेऊन येणे आणि स्वतःमध्ये बाळगून ठेवणे हे ख्रिस्ताच्या उपस्थितीद्वारेच होते. — ए. टी. जोन्स, जनरल कॉन्फरन्स बुलेटिन, प्रवचन २०, इ.स. १८९३

स्वर्गीय ए.टी. जोन्स यांनी हे काळजीपूर्वक कसे प्रकट केले आहे ते लक्षात घ्या की शब्बाथातील आशीर्वाद म्हणजे देवाची उपस्थिती आणि ख्रिस्ताची उपस्थिती. मी आयुष्यभर शब्बाथ "पाळत" आलो असूनही, मला पूर्वी ही समजली नव्हती. पवित्र आत्म्याच्या देणगीचे पूर्ण प्रमाण शब्बाथात आढळते हे राष्ट्रांना का सांगितले जात नाही? शब्बाथ हा देवाचा शिक्का असू शकतो हा एकमेव मार्ग आहे, कारण आपण

पवित्र आत्म्याने शिक्का मारलेले आहोत.

इफिसकरांस ४:३० देवाच्या पवित्र आत्म्याला खिन्न करू नका; खंडणी भरून प्राप्त केलेल्या मुक्तीच्या दिवसापर्यंत तुम्ही त्या आत्म्याच्या योगे मुद्रित झाला आहात.

इफिसकरांस १:१३ तुम्हीही सत्याचे वचन म्हणजे तुमच्या तारणाविषयीची सुवार्ता ऐकून घेतल्यानंतर त्याच्यावर विश्वास ठेवला आणि त्याने देऊ केलेल्या पवित्र आत्म्याचा तुमच्यावर त्याच्या ठायी शिक्का मारण्यात आला आहे.

वचन दिलेला पवित्र आत्मा आपल्याला ताजेतवाने होण्याच्या वेळी येतो. पवित्र आत्मा आपल्याला नेमलेल्या वेळी दिला जातो. हा मुद्दा स्पष्ट करण्यासाठी, ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानानंतर पवित्र आत्म्याच्या वचन दिलेल्या देणगीच्या वेळेचा विचार करा.

प्रेषितांची कृत्ये १:७-८, २:१-२; ४, ७-८, १३-१५ तो त्यांना म्हणाला, “जे काळ व समय पित्याने स्वतःच्या अधिकारात ठेवले आहेत ते जाणणे तुमच्याकडे नाही. परंतु पवित्र आत्मा तुमच्यावर येईल तेव्हा तुम्हांला सामर्थ्य प्राप्त होईल, आणि यरुशलेमेत, सर्व यहूदीयात, शोमरोनात व पृथ्वीच्या शेवटापर्यंत तुम्ही माझे साक्षी व्हाल.” नंतर पेन्टेकॉस्ट म्हणजे पन्नासावा दिवस आल्यावर ते सर्व एकत्र जमले होते. तेव्हा अकस्मात मोठ्या वाऱ्याचा सुसाट्यासारखा आकाशातून नाद झाला व ज्या घरात ते बसले होते ते सर्व त्याने भरले. तेव्हा ते सर्व जण पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झाले आणि आत्म्याने जसजशी त्यांना वाचा दिली तसतसे ते निरनिराळ्या भाषांतून बोलू लागले. ते सर्व आश्चर्याने थक्क होऊन म्हणाले, “पाहा, हे बोलणारे सर्व गालीली ना? तर आपण प्रत्येक जण आपापली जन्मभाषा ऐकतो हे कसे? परंतु दुसरे कित्येक चेष्टा करीत म्हणाले, “हे द्राक्षारसाने मस्त झाले आहेत.” तेव्हा पेत्र अकरा प्रेषितांबरोबर उभा राहून त्यांना मोठ्याने म्हणाला, “अहो यहूदी लोकांनो व यरुशलेमेतील रहिवाशांनो, हे लक्षात आणा व माझे बोलणे ऐकून घ्या. तुम्हांला वाटते तसे हे मस्त झाले नाहीत; कारण हा दिवसाचा पहिला प्रहर आहे;

पहिल्या फळांच्या सणानंतर सात आठवडे आणि एक दिवस मोजल्यानंतर पवित्र आत्मा मोठ्या सामर्थ्याने ओतला गेला. तो तिसऱ्या तासात आला जो सकाळच्या बलिदानाचा वेळ आहे.

आपल्याला आठवते की सकाळ आणि संध्याकाळच्या बलिदानानुसार दररोज

आत्म्याचे दान असते. सकाळचे बलिदान तिसऱ्या तासाला होते आणि संध्याकाळचे बलिदान सहा तासांच्या अंतराने होते. म्हणून आत्म्याचे दान पेंटेकॉस्टच्या दिवशी सकाळच्या बलिदानाच्या वेळी आले. ही एक अनियमित घटना नाही तर अगदी आपल्या पित्याच्या वेळेनुसार आहे. चंद्रावर उभी असलेली आणि सूर्यप्रकाशात परिधान केलेली स्त्री प्रभु येशूद्वारे आपल्या पित्याचा आशीर्वाद मिळविण्यासाठी या नियुक्त वेळी एकत्र यायला हवी हे तिला माहित होते.

तर खरोखरच, प्रत्येक दिवशी एक विशेष आशीर्वाद येतो. तो सकाळच्या आणि संध्याकाळच्या बलिदानाबरोबर येतो. आपल्यासाठी आज याचा अर्थ असा की आपल्या तारकाच्या बलिदानाची जाणीव ठेवून, आपल्या पित्याची देणगी प्राप्त करण्याकरिता सकाळची आणि संध्याकाळची उपासना करणे आवश्यक आहे.

अनेक वर्षे माझ्यासाठी सकाळची आणि संध्याकाळची उपासना सातत्याने पाळणे कठीण होते. पण आता मला हे माहीत झाले आहे की या आपल्या पित्याच्या नियुक्त केलेल्या वेळा आहेत त्याच्या आत्म्याची दररोजची देणगी घेण्यासाठी. म्हणून हा माझ्यासाठी एक आनंदाचा अनुभव झाला आहे. हे तारण मिळवण्यासाठी केलेले कर्म नाही; तर हे विश्वासाने ख्रिस्ताची नीतिमत्ता स्वीकारणे आहे आणि तो बोलावतो तेव्हा त्याच्याकडे येणे आहे. सकाळ-संध्याकाळ येणाऱ्या आत्म्याच्या देणगीला तुम्ही प्राप्त करू इच्छिता काय? तुम्हाला अशी देणगी हवी आहे काय? आपला पिता ती आपल्याला देत असेल तर आपल्याला तिची गरज आहे असे मी सुचवेन.

यशया ५८:१३-१४ तू शब्बाथाची पायमल्ली करणार नाहीस, माझ्या पवित्र दिवशी आपला उद्योगधंदा करणार नाहीस, शब्बाथ आनंददिन आहे, परमेश्वराचा पवित्र व सन्मान्य दिन आहे असे म्हणून त्याचा आदर करशील; व त्या दिवशी आपले कामकाज करणार नाहीस, आपला धंदा चालवणार नाहीस, वायफळ गोष्टी बोलत बसणार नाहीस; तर तू परमेश्वराच्या ठायी हर्ष पावशील; तू देशाच्या उच्च स्थलांचे जयोत्साहाने आक्रमण करशील, असे मी करीन; आणि तुझा पिता याकोब ह्याच्या वतनाचा तुला उपभोग घेऊ देईन; परमेश्वराच्या तोंडचे हे शब्द आहेत."

खरा शब्बाथ पाळणारा तोच होय जो हे विश्वासाने स्वीकारतो की आपला पिता आपल्या आत्म्याला नियुक्त केलेल्या वेळांना आपल्यावर मोकळा करतो. जसे आपण ठराविक समयी अन्न ग्रहण करतो आणि त्या भोजनाच्या सामर्थ्यावर पाच–सहा तास चालतो, तसेच आपण नियुक्त केलेल्या वेळांना आत्म्याच्या देणग्या

प्राप्त करतो, आणि त्या वेळांच्या सामर्थ्यावर चालत राहतो. हीच म्हणजे शब्बाथाची पूर्ण ओळख.

धार्मिक लोक “शब्बाथ अधिक पूर्णपणे” का जाहीर करतात? कारण शब्बाथाद्वारे ते पवित्र आत्म्याच्या विशेष देणग्या प्राप्त करीत असतात. सैतानाला ही गोष्टी लोकांनी समजावी असे वाटते काय? नक्कीच नाही! म्हणूनच त्याने “लहान शिंग” या सामर्थ्याद्वारे पवित्र उत्सव आणि नियम बदलण्याचे कार्य केले प्रकटीकरण १२:१७ पहा:

तेव्हा अजगर स्त्रीवर रागवला आणि देवाच्या आज्ञा पाळणारे व येशू ख्रिस्ताविषयी साक्ष देणारे तिच्या संतानापैकी बाकीचे जे लोक होते त्यांच्याबरोबर लढाई करण्यास तो निघून गेला;

देवाचे लोक “देवाच्या आज्ञा पाळतात.” हेच कारण आहे की सैतानाने पवित्र सणांमध्ये बदल करण्यासाठी “लहान शिंग” शक्तीचा वापर केला.

दानियेल ७:२५ तो परात्पर देवाविरुद्ध गोष्टी बोलेल आणि परात्पर देवाच्या पवित्र जनांस जेर करील; तो नेमलेल्या सणांत व घालून दिलेल्या शिस्तीत बदल करण्यास पाहील; एक काळ, दोन काळ व अर्धा काळपर्यंत ते त्याच्या कबजात राहतील.

किंवा, IRVMAR मराठी भाषांतर म्हणते:

प्रकटीकरण १२:१७ तेव्हा अजगर स्त्रीवर रागावला व जे तिच्या संतानातून उरलेले, देवाच्या आज्ञा पाळणारे आणि येशूची साक्ष देणारे त्यांच्याशी लढाई करायला गेला;

लहान शिंग

या विभागात प्रवेश करण्यापूर्वी, आम्ही प्रथम हे स्पष्ट करु इच्छितो की आमचा उद्देश कोणावरही दोषारोप किंवा न्याय करणे अजिबात नाही. जो कोणी दुसऱ्याचा न्याय करतो, टीका करतो, दोष लावतो, तो प्रत्यक्षात स्वतःवरच तेच आणतो कारण आपण सर्व जण तेच कार्य करतो (रोमकरांस २:१; मत्तय ७:१–२). आपण सगळ्यांनीच पाप केले आहे, आणि आपल्या निंदा न करणाऱ्या स्वर्गीय पित्याच्या गौरवापासून (त्याच्या स्वभावापासून) आपण सारेच कमी ठरलो आहोत (रोमकरांस

३:२३). मानवी इतिहासात घडलेल्या घटना म्हणजे आपल्यातील पतित स्वभावातील देवपुत्रावरील द्वेष, शत्रू सैतानाने भडकवलेली त्याच द्वेषाची विशाल छाया आहे. या सर्व घटना या एका गहन आध्यात्मिक संघर्षाच्या सत्य विरुद्ध असत्याच्या प्रतिमा आहेत; हा संघर्ष म्हणजेच ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील महासंघर्ष.

पण प्रश्न असा की "ही पवित्र उत्सव-नियुक्ती आणि नियम कसे बदलले गेले?" या प्रश्नाचे उत्तर इतिहासाच्या दीर्घ व वेदनादायी पानांत दडलेले आहे. "लहान शिंगाने" शब्बाथ आणि उत्सव कसे बदलले याची संपूर्ण कहाणी जाणून घेण्यासाठी The Great Controversy आणि Life Matters ही दोन्ही पुस्तके fatheroflove.info वर उपलब्ध आहेत. येथे आम्ही "लहान शिंगाचे" ओळख-वैशिष्ट्ये आणि त्याची कार्यपद्धती याचे एक संक्षिप्त, परंतु मुद्देसूद रूप देतो ज्यामुळे हे स्पष्ट होते की पवित्र काळ आणि नियम प्रत्यक्षात कसे बदलले गेले.

दानिएल ७ मध्ये भविष्यवक्ता सांगतो की "लहान शिंग" हे त्याने दर्शनात पाहिलेल्या चौथ्या पशूमधून उठते. देवदूत गॅब्रिएल स्पष्ट करतात की हे चार पशू म्हणजे चार जागतिक साम्राज्ये. चौथे साम्राज्याबद्दल गॅब्रिएल म्हणतो:

दानिएल ७:२३–२४ त्याने सांगितले की, 'चौथे श्वापद हे पृथ्वीवर चौथे राज्य होईल; ते इतर राज्यांहून भिन्न होईल; ते सर्व पृथ्वीला ग्रासून टाकील, तिचे तुडवून चूर्ण करील. आता दहा शिंगांविषयी विचारशील तर त्या राज्यातून दहा राजे निघतील व त्यानंतर आणखी एक राजा निघेल; तो त्या पूर्वीच्या राजांहून भिन्न असून तिघा राजांना पादाक्रांत करील.

आम्ही येथे प्रत्येक तपशीलात जाणार नाही; पण हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की शास्त्रविद्यांनी अनेक शतकांपासून शिकवले आहे की हे चार साम्राज्ये हिच आहेत: बाबेल म्हणजे सिंह मेद म्हणजे पर्शिया अस्वल म्हणजे यवन (ग्रीस) आणि बिबट्या म्हणजे रोम भयंकर व भितीदायक, दहा शिंगांसह दानिएल म्हणतो की "लहान शिंग" हे त्या चौथ्या पशूच्या दहा शिंगांमधूनच उगवते (वचन ८). म्हणून त्याचे उद्गम रोममधूनच असणे अपरिहार्य आहे. रोमची दोन अवस्था होती एक मूर्तिपूजक रोम आणि पोपशाही रोम इतिहासात रोम हे दोन टप्प्यांत कार्यरत होते: मूर्तिपूजक रोम राजकीय साम्राज्य पोपशाही रोम धर्म आणि राजकारणाचे संमिश्र सामर्थ्य जेव्हा पोपशाही रोम प्रभावी बनले, तेव्हा मंडळीने मूर्तिपूजक धर्मातील सर्व

तत्वे ख्रिस्ती धर्मात मिसळली आणि राज्यकर्त्यांकडून आपले धार्मिक नियम अंमलात आणले. म्हणून हे चौथे राज्य “इतर सर्व राज्यांपेक्षा भिन्न” ठरते कारण ते एक धर्म-राजकीय राज्य होते, ज्यात चर्च राज्यावर नियंत्रण ठेवत होते.

दानिएल ८ मध्येही हेच शिंग पुन्हा दिसते. मूर्तिपूजक टप्पा: “ते दक्षिण, पूर्व व “प्रांतांवर फार महान झाले.” (दानिएल ८:९) धार्मिक टप्पा (पापल फेज): वचन १०-१२ मध्ये दाखवले आहे की हे सामर्थ्य आकाशाच्या सैन्यापर्यंत हात लावते, देवाच्या सत्याला जमिनीवर पाडते, आणि त्यात यशस्वीही होते.

दानिएल ८:१०–१२ त्याची वृद्धी आकाशगणांपर्यंत होऊन त्या गणांपैकी व त्या ताऱ्यांपैकी काहींना त्याने जमिनीवर पाडून तुडवले. एवढेच नव्हे तर त्या गणांच्या अधिपतीबरोबर तो स्पर्धा करू लागला; त्याला नित्य होत असलेले यज्ञयाग त्याने बंद केले आणि त्याचे पवित्रस्थान पाडून टाकले. लोकांच्या पातकास्तव ते सैन्य नित्याच्या यज्ञयागांसहित त्याच्या स्वाधीन करण्यात आले; त्याने सत्य मातीस मिळवले; त्याने आपला मनोरथ सिद्धीस नेला.

स्वर्गीय सत्ये जमिनीवर टाकणे हे देवाच्या पद्धती आणि सत्यांना घेऊन त्यांना पतित मानवी चौकटीत पुन्हा स्थापित करण्याचे प्रतीक आहे. ही व्यवस्था जगातील सर्व पशु राज्यांच्या चौकटीत देवाचे राज्य सादर करेल. देवाचे राज्य प्रेम आणि स्वातंत्र्यापासून युद्ध आणि जबरदस्तीच्या राज्यात "बदलले" जाईल.

मानवजातीच्या पापात पडल्यामुळे आपण आता स्वाभाविकच देवाच्या क्षमेवर विश्वास ठेवत नाही. पापामुळे आपली मानसिकता देवाकडे बदलली आहे, असा विचार करून की आता आपल्याला देवाने स्वीकारावे यासाठी आपल्याला कामगिरी करावी लागेल, पुण्य मिळवावे लागेल आणि त्याला संतुष्ट करावे लागेल. इतिहासातील यहुदी धर्माप्रमाणेच, रोमच्या मंडळीने देवाचा कायदा एक कायदेशीर संहिता म्हणून सादर केला जो तो मोडणाऱ्यांवर दंडात्मक शिक्षेसह लागू केला पाहिजे. या "अंधकराच्यायुगात" देवाचा पवित्र कायदा आपल्या मनात आध्यात्मिक (रोमकर ७:१४) पासून "बदलला" गेला होता जो सुधारित किंवा रद्द केला जाऊ शकतो अशा नियमांच्या अनियंत्रित यादीत ठेवला गेला. या वाईट धर्मशास्त्राने आधुनिक प्रोटेस्टंट ख्रिश्चन धर्मातही पूर आला आहे. सैतानाने आपल्याला असे विचार करायला लावले आहे की जर कोणी देवाचे नियम मोडले तर त्याला आपल्याला पीडा, आजार किंवा मृत्यूची शिक्षा देण्याचा दैवी न्याय करावा लागेल.

तथापि, देवाचा नियम मानवी नियमांप्रमाणे कार्य करत नाही. देवाचा नियम हा एक रचनेचा नियम आहे जो नियम देणाऱ्याचे चारित्र्य प्रतिबिंबित करतो. तो प्रेमाचा नियम आहे ज्यावर जीवनाची वास्तविकता कार्य करते. होय, "पापाचे वेतन मृत्यू आहे" (रोमकर ६:२३), आणि "पाप हे नियमांचे उल्लंघन आहे" (१ योहान ३:४), परंतु देव पाप्याला कोणत्याही नियमांचे उल्लंघन केल्याबद्दल मारत नाही. मृत्यू हा पापाचा आपल्या जीवनावर नैसर्गिक परिणाम आहे. मृत्यू हा जसा पॅराशूटशिवाय ३५,००० फूट उंचीवरून विमानातून उडी मारण्याचा नैसर्गिक परिणाम आहे.

याकोब १:१४-१५ प्रत्येक माणूस आपल्या वासनेने ओढला जातो व भुलवला जातो तेव्हा मोहात पडतो. मग वासना गर्भवती होऊन पापाला जन्म देते; आणि पाप परिपक्व झाल्यावर मरणास उपजवते.

जेव्हा आपण देवाच्या इच्छेच्या बाहेर, देवाच्या संरक्षणात्मक कायद्याच्या/हेजच्या पलीकडे जाण्याचा निर्णय घेतो, तेव्हा देव आपल्या निवडीच्या स्वातंत्र्यात हस्तक्षेप करणार नाही आणि आपण जे पेरतो तेच नैसर्गिकरित्या कापू. देव अत्याचारी पिता नाही. तो रक्तपिपासू अत्याचारी नाही. तो सदैव "दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील आणि चांगुलपणा आणि सत्याने समृद्ध" असा आहे (निर्गम ३४:६). जेव्हा पाप या पृथ्वीवर आले तेव्हा देव आणि त्याचा नियम बदलला नाही. देवाचा नियम हा त्याच्या स्वतःच्या नीतिमत्तेच्या दैवी चारित्र्याचा उतारा आहे.

यशया ५१:६-८ वर आकाशाकडे आपले डोळे लावा, खाली पृथ्वीकडे लक्ष द्या; कारण आकाश धुराप्रमाणे विरून जाईल, पृथ्वी वस्त्राप्रमाणे जीर्ण होईल, तिचे रहिवासी चिलटांप्रमाणे मरतील; तरी माझे तारण सर्वकाळ टिकेल, माझा न्याय भंग पावणार नाही. हे नीती जाणणाऱ्यांनो, माझे नियमशास्त्र मनात वागवणाऱ्यांनो, तुम्ही माझे ऐका; मर्त्य मानव नावे ठेवतील त्यांना भिऊ नका; त्यांच्या निंदेने घाबरू नका. कारण वस्त्राप्रमाणे त्यांना कसर भक्षील, लोकरीप्रमाणे त्यांना कीड खाऊन टाकील; माझा न्याय तर सर्वकाळ टिकेल, पिढ्यानपिढ्या राहील.”

पाप आत शिरल्यानंतर फक्त आपण सर्वजण बदललो. आपले मन, चारित्र्य आणि व्यक्तिमत्त्व बदलले. देवाबद्दलचे आपले विचार बदलले. आपण आता त्याला प्रेमळ आणि क्षमाशील पिता म्हणून पाहत नाही, तर त्याला एक क्रोधित देव म्हणून पाहतो ज्याच्या न्यायाने त्याच्या नियमांचे उल्लंघन करण्याचे धाडस करणाऱ्या प्रत्येकाच्या मृत्यूची मागणी केली जाते. निषिद्ध फळ खाल्ल्यानंतर, आदाम आणि

हव्वा देवाच्या उपस्थितीपासून लपले तेव्हा आपल्यासमोर असेच उदाहरण होते आणि देवाने त्यांना विचारले तेव्हा आदाम म्हणाला, "मी बागेत तुझा आवाज ऐकला आणि मी घाबरलो, कारण मी नग्न होतो; आणि मी भिऊन लपलो." (उत्पत्ति ३:१०).

सैतानाने रोमच्या चर्चला कसे फसवले हे पहा आणि जगातील बहुतेक लोकांना हे पटवून दिले की देवाचा कायदा हा नियमांची एक अनियंत्रित यादी आहे आणि तो बदलला किंवा रद्द केला जाऊ शकतो:

"पोपकडे काळ बदलण्याचा, कायदे रद्द करण्याचा आणि सर्व गोष्टी सोडून देण्याचा, अगदी ख्रिस्ताच्या आज्ञा देखील सोडून देण्याचा अधिकार आहे ... पोपकडे अधिकार आहे आणि त्याने अनेकदा त्याचा वापर केला आहे, ख्रिस्ताच्या आज्ञेपासून दूर राहण्यासाठी." (डिक्रेटल, डी ट्रान्सलेटिक एपिस्कोप. कॅप. [पोप दैवी कायदा सुधारू शकतो], फेरारीसचा एक्लेसिअस्टिकल शब्दकोश).

"प्रेस्बिटेरियन, बॅप्टिस्ट, मेथोडिस्ट आणि इतर सर्व ख्रिस्ती लोकांना आठवण करून देणे योग्य आहे की बायबल रविवार पाळण्यास कुठेही पाठिंबा देत नाही. रविवार ही रोमन कॅथोलिक चर्चची एक संस्था आहे आणि जे हा दिवस पाळतात ते कॅथोलिक चर्चच्या आज्ञेचे पालन करतात." (प्रिस्ट ब्रॅडी, एलिझाबेथ, एन.जे. "न्यूज", १८ मार्च १९०३).

आम्ही शनिवारऐवजी रविवार पाळतो कारण कॅथोलिक चर्चने शनिवारपासून रविवारचे गांभीर्य बदलले आहे." (पीटर गीअरमन, सीएसएसआर, अ डॉक्ट्रिनल कॅटेकिझम, १९५७ आवृत्ती, पृष्ठ ५०).

आम्ही ख्रिस्ताच्या पवित्र, कॅथोलिक, प्रेषित चर्चच्या अधिकारावर, सातव्या दिवसापासून शनिवार ते रविवार पहिल्या दिवशी बदल केला आहे." (बिशप सिमोर, आम्ही रविवार का ठेवतो).

"प्रोटेस्टंट ... कॅथोलिक चर्चने बदल केल्यानंतर सार्वजनिक उपासनेचा दिवस म्हणून शनिवारऐवजी रविवार स्वीकारतात ... परंतु प्रोटेस्टंट मनाला हे लक्षात येत नाही की ... रविवार पाळल्याने, ते चर्चच्या प्रवक्त्याचा, पोपचा अधिकार स्वीकारत आहेत." (आमचा रविवार पाहुणा, ५ फेब्रुवारी, १९५०).

रोमन चर्चने केवळ शनिवारच बदलला नाही, तर देवाचे सर्व सणही बदलले:

"... कॅथोलिक चर्चने केवळ शनिवारच नाही तर इतर सर्व [तथाकथित] यहूदी सण रद्द केले." (बिशप टी. एनराईट, पत्र, २६ एप्रिल, १९०२).

आपण आधी पॉलीक्रेट्स आणि येशूच्या शिष्यांसह ख्रिस्ती लोकांनी पहिल्या यहुदी महिन्याच्या १४ व्या दिवशी वल्हांडण सण साजरा केला या त्याच्या मान्यतेचा उल्लेख केला होता. रोमच्या चर्चने यावर वादविवाद केला, त्यांच्या इश्तार (ईस्टर) सणाशी जुळवून घेण्यासाठी तारीख बदलण्याची इच्छा होती. हा वादविवाद आपण वल्हांडण सण साजरा करायचा की नाही याबद्दल नव्हता, तर आपण तो कधी साजरा करायचा याबद्दल होता. इतिहास पुष्टी करतो की बायबलमधील वल्हांडण सणाची तारीख ईस्टर संडेने बदलल्याने रोमने आठवड्याच्या सातव्या दिवसापासून (शनिवार) आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी (रविवार) शब्बाथ बदलण्याचा मार्ग मोकळा केला.

"ईस्टरच्या उत्सवाचा प्रारंभिक विकास आणि त्यासोबतच्या कॅलेंडरमधील वाद हे मुख्यत्वे ख्रिश्चन धर्माच्या [किंवा, खोट्या ख्रिश्चन धर्माच्या] यहुदी धर्मापासून मुक्त होण्याच्या प्रयत्नाचे परिणाम होते. दुसऱ्या शतकाच्या सुरुवातीला रविवारने यहुदी शब्बाथ [म्हणजे देवाचा शब्बाथ] ची जागा घेतली होती आणि आशिया मायनरमध्ये [पॉलिक्रेट्स आणि इतरांनी] निसान १४ ही यहुदी वल्हांडण तारीख राखण्यासाठी प्रयत्न केले तरीही ... निकिया परिषदेने स्थानिक [वसंत ऋतू] विषुववृत्त (२१ मार्च) नंतर पौर्णिमेनंतर वार्षिक रविवार स्वीकारला." (वॉल्टर एलवेल, संपादक, इव्हँजेलिकल डिक्शनरी ऑफ थिऑलॉजी, "ईस्टर," १९८४).

यहूदी लोक आणि धार्मिक लोकांविरुद्ध रोमन सम्राटांनी स्वीकारलेल्या दडपशाही धोरणांमुळे तसेच यहूदींनी ख्रिस्ती लोकांविरुद्ध चालवलेल्या बदनामीकारक मोहिमेमुळे यहूदी ख्रिस्ती लोकांचे त्यांच्या यहूदी मुळांपासून वेगळे होणे प्रभावित झाले. या घटकांमुळे यहूदी लोकांबद्दल आणि यहूदी धर्माबद्दल एक धर्म म्हणून तिरस्काराचे 'ख्रिस्ती' धर्मशास्त्र विकसित करण्यास परराष्ट्रीय ख्रिस्ती लोकांना प्रोत्साहन मिळाले. 'यहूदींविरुद्ध' साहित्याचा एक संपूर्ण संच सुरवातीच्या वडिलांनी तयार केला ज्यांनी यहुद्यांना एक लोक म्हणून बदनाम केले आणि त्यांच्या धार्मिक श्रद्धा आणि कोणत्याही ऐतिहासिक मूल्याच्या प्रथा रद्द केल्या. यहूदी विरोधी मोहिमेचे दोन प्रमुख नुकसान म्हणजे शब्बाथ आणि वल्हांडण. शब्बाथ रविवार करण्यात आला आणि पासओव्हर ईस्टर-रविवारमध्ये हस्तांतरित करण्यात आले."

(सॅम्युएल बॅचिओची, गॉड्स फेस्टिव्हल्स इन स्क्रिप्चर अँड हिस्ट्री, द स्प्रिंग फेस्टिव्हल्स, पृ. १०३).

ख्रिश्चन धर्मात देवाच्या कॅलेंडरमधील पवित्र दिवसांची जागा अशा सुट्ट्यांनी घेतली आहे ज्या मूळतः सूर्यपूजेच्या देवतांना साजरे करत होते. आज बरेच ख्रिस्ती नकळतपणे देवाच्या आज्ञा नाकारताना माणसांच्या परंपरांचे पालन करत आहेत. नाताळ, ईस्टर, व्हॅलेंटाईन डे आणि हॅलोविन यांसारख्या सणांचे मूळ मूर्तिपूजक आहे आणि ते देवाने त्याच्या वचनात आपल्याला दिलेले नाहीत. संपूर्ण जगाला हे सण माहित आहेत, परंतु शास्त्रात (लेवीय २३) वर्णन केलेले देवाचे सण किती जणांना माहिती आहे जे आपल्याला मोठ्या प्रमाणात पवित्र आत्मा देतात, देवाच्या तारणाच्या महान योजनेचे उत्सव साजरे करतात आणि आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या पुत्रत्वात आणि कन्यात्वात आपल्याला विश्रांती देतात? आपल्याला हे मूर्तिपूजक काळ माहित आहेत, परंतु देवाच्या काळांबद्दल आपण का अज्ञानी आहोत?

रोममधून सूर्यपूजेच्या धर्मत्यागात आणखी एक भर पडली. सुरुवातीचे ख्रिस्ती बहुतेक यहूदी होते, त्यांनी ख्रिस्ताच्या मृत्यूच्या स्मरणार्थ वल्हांडण सण साजरा करणे सुरू ठेवले, जो खरा वल्हांडण होता; आणि जे परराष्ट्रीय लोक ख्रिस्ताकडे वळले होते त्यांच्यामध्येही हे चालू होते. त्यानुसार हा उत्सव नेहमीच खऱ्या वल्हांडणाच्या दिवशी पहिल्या महिन्याच्या चौदाव्या दिवशी होता. तथापि, रोम आणि त्याच्यापासून संपूर्ण पश्चिमेकडील लोकांनी सूर्याचा दिवस [रविवार] या उत्सवाचा दिवस म्हणून स्वीकारला ... रोमचा नियम असा होता की [ईस्टरचा] उत्सव नेहमीच रविवारी असावा यहुदी वर्षाच्या पहिल्या महिन्याच्या [अविव/निसान] चौदाव्या दिवसाच्या सर्वात जवळचा रविवार. आणि जर त्या महिन्याचा चौदावा दिवस रविवारी पडला तर तो उत्सव त्या दिवशी नाही तर पुढच्या रविवारी साजरा करायचा होता." (ए.टी. जोन्स, ग्रेट एम्पायर्स ऑफ प्रोफेसी, पृष्ठे २१३-२१४).

मनोरंजक गोष्ट म्हणजे, शास्त्र म्हणते की आणखी एक पशू शक्ती उदयास येईल आणि जगाला पुनरुज्जीवित रोमन साम्राज्याच्या या दहा शिंगे असलेल्या पशूची पूजा करण्यास "लाभ" (कायदे/लागू) करेल आणि त्याची "प्रतिमा" (धोरण) "स्वीकारण्यास" (लागू) करेल (प्रकटीकरण १३ पहा).

प्रकटीकरण १३:१५-१६ त्या श्वापदाच्या मूर्तीत प्राण घालण्याची त्याला मुभा देण्यात

आली; ह्यासाठी की, श्वापदाच्या मूर्तीने बोलावे आणि 'जे कोणी' त्या श्वापदाच्या 'मूर्तीला नमन करणार नाहीत' ते जिवे मारले जावेत असे तिने घडवून आणावे. लहानथोर, धनवान, दरिद्री, स्वतंत्र व दास, ह्या सर्वांनी आपल्या उजव्या हातावर किंवा आपल्या कपाळावर खूण करून घ्यावी;

आपण पाहिले नाही का की देवाचे शब्बाथ चिन्ह (चिन्ह आणि चमत्कार), पशूच्या चिन्हाप्रमाणेच आपल्या हातांवर आणि कपाळावर देण्यात येणार आहे? असे असू शकते की पशूच्या चिन्हाचा देवाच्या "सण आणि नियम" च्या बदलांशी काही संबंध आहे? चला रोमकडूनच ऐकूया:

"देवाच्या कायद्यावर अतिरेक करण्याचे हे आपल्या अधिकाराचे चिन्ह आहे." (फादर एनराईट, हिस्ट्री ऑफ द सब्बाथ, पृष्ठ ८०२).

नक्कीच कॅथलिक चर्च असा दावा करते की (शनिवारीवरून रविवारी झालेला) हा बदल हा तिच्याच अधिकाराने झाला. आणि हा बदल म्हणजेच धार्मिक विषयांत तिच्या धार्मिक-सत्तेचा आणि अधिकाराचा 'चिन्ह' आहे." सी. एफ. थॉमस, कार्डिनल गिबन्स यांचे चान्सलर, Faith of Our Fathers, पृ. १४

आज आधुनिक प्रोटेस्टंट रोमच्या चर्चचे प्रतिध्वनी करतात. एप्रिल २०१५ मध्ये द लॉर्ड्स डे अलायन्स ऑफ यूएसएचे रेव्हरंड डॉ. डेमेट्रिओस टोनियास म्हणाले:

"व्याख्येनुसार, प्रत्येक रविवार हा ख्रिश्चन ऐक्याचा आवाहन आहे कारण या दिवशी आपल्याला प्रभूशी संवाद साधण्यासाठी बोलावले जाते, प्रभूने... ख्रिश्चन ऐक्याचे चिन्ह म्हणून रविवारची पूर्णपणे प्रशंसा करण्यासाठी आपण एकतेची आपली व्याख्या वाढवली पाहिजे."

कॅथोलिक प्राध्यापक मलाची मार्टिन स्पष्ट करतात की पोप "रोमन कॅथोलिक ख्रिश्चन धर्माच्या आधारावर असल्याशिवाय मानवांना व्यवहार्य भू-राजकीय व्यवस्था निर्माण करण्याची कोणतीही विश्वासार्ह आशा नाही असा आग्रह धरतात" (कीज ऑफ दिस ब्लड, पृष्ठ ४९२). १७९८ मध्ये सत्तेवरून पडल्यापासून, रोमचे चर्च त्यांच्या धार्मिक-राजकीय धोरणांना बळकटी देण्यासाठी आणि सर्व मंडळींना एकत्र करण्यासाठी दुहेरी कर्तव्य बजावत आहे. पोप म्हणतात की, जर जगातील धर्मांमध्ये कोणतेही संघटन होणार असेल तर ते "रोमन कॅथोलिक ख्रिस्ती धर्मावर" आधारित असले पाहिजे.

जरी याचा अर्थ असा नसला की प्रत्येक शिकवण एकसारखीच असली पाहिजे, तरी याचा अर्थ एवढाच की जगातील धर्म शेवटी एकच धार्मिक केंद्रप्रमुख रोमची मंडळी (पोपशाही) यांच्याकडे पाहू लागतील. आणि त्या तथाकथित "ख्रिस्ती ऐक्याचे" चिन्ह म्हणजे रविवारचा पवित्रपणा; आणि रविवारचा पवित्रपणा थेट "रोमन कॅथलिक ख्रिश्चन धर्माकडे" निर्देश करतो. परंतु ते नक्की आहे तरी काय?

"पश्चिम चर्च उभे करणारे महान पुरुष जवळजवळ सर्वच प्रशिक्षित रोमन न्यायवेत्ता होते. टर्टुलियन, सायप्रियन, ऑगस्टीन, ग्रेगरी द ग्रेट (ज्यांच्या लेखनाने लॅटिन फादर्स आणि मध्ययुगीन 'स्कूलमन' यांच्यामधले दुवा तयार केला) हे सर्वजण रोमन कायद्याचे विद्यार्थी होते; आणि त्यांच्या त्या प्रशिक्षणाने त्यांच्या सर्व विचारसरणीला धर्मशास्त्रीय असो वा धर्माधिष्ठित एक विशिष्ट आकार दिला. ते कोणत्याही प्रश्नाकडे सहजपणे एक रोमन वकील ज्या दृष्टिकोनातून बघेल त्याच दृष्टीने पाहत. त्यांना न्यायवेत्त्याला असते तशी 'अचूक व्याख्या' करण्याची ओढ होती. त्यांना असे वाटत असे की त्यांच्यावर ठेवलेली प्राथमिक जबाबदारी म्हणजे 'अधिकाराचे पालन लागू करणे' हा अधिकार एखाद्या बाह्य संस्थेतून व्यक्त होवो वा आध्यात्मिक सत्यांची तर्कशुद्ध व्याख्या करण्यातून. पश्चिम ख्रिस्ती जगाच्या कोणत्याही शाखेला ख्रिस्ती धर्माच्या प्रारंभीच्या शतकातील या रोमन न्यायनेत्त्यांनी टाकलेल्या प्रभावापासून खऱ्या अर्थाने स्वतःला मुक्त करता आलेले नाही." — थॉमस लिंडसे, A History of the Reformation, पृ. १६८

शब्बाथ आणि रविवार ही दोन चिन्हे आहेत जी दोन पूर्णपणे भिन्न राज्यव्यवस्थांकडे आणि त्यांच्या उत्सवी-प्रणालींकडे निर्देश करतात. जगभरातील बहुतेक लोकांच्या मनात सातव्या दिवसावरील शब्बाथ बदलून पहिल्या दिवशी रविवारी स्थानांतरित करणे हे जेव्हा पोपशाही सत्तेचे धार्मिक अधिकारातील "चिन्ह" बनले आहे, तेव्हा रविवारचा पवित्रपणा हा प्रत्यक्षात एखाद्याची जाबबंदी कुणाला? "अधिकाराच्या आज्ञापालनास जबरदस्तीने लागू करणाऱ्या व्यवस्थेला" याचेच "ध्वज" बनतो. शब्बाथ देवाच्या राज्याकडे निर्देश करतो त्या राज्याकडे जे रचनेच्या नियमांवर, सत्य आणि प्रेमावर आधारित आहे, आणि जिथे प्रत्येकाला आपले परिणाम भोगण्याचे स्वातंत्र्य दिले जाते "पापाचे फळ मृत्यूकडे, आणि आज्ञाधारकतेचे फळ नीतिकडे" (रोमकर ६:१६). रविवार मात्र विश्रांतीचा दिवस बनला तो देवाच्या रचनेने नव्हे, तर मानवनिर्मित कायद्याने, राजकीय निर्णयांनी आणि मानवी आज्ञांनानी. अशा प्रकारचे नियम लादलेले असतात; आणि लादलेले

नियम पवित्रता निर्माण करत नाहीत ते फक्त गुलाम बनवतात.

मनुष्यनिर्मित सक्तीच्या या पद्धतीवर विश्वास ठेवणे म्हणजे तुमच्या "कपाळावर" शिक्का घेणे कारण कपाळ हे विचारशक्तीचे प्रतीक आहे. आणि या पशुच्या पद्धतीचा सराव करणे म्हणजे तुमच्या "हातावर" शिक्का घेणे हात हा कृती व निष्ठेचे प्रतीक आहे. रविवारच्या ध्वजाने दर्शवलेल्या या पद्धतीवर जो विश्वास ठेवत नाही आणि ती आचरणात आणत नाही, अशांना मृत्यू देणे योग्य आहे असे जग समजेल आणि हाच तो देवाचा न्याय आहे असे ते चुकून मानतील (प्रकटी १३:१५). येशू म्हणाला होता: ते तुम्हांला सभाबहिष्कृत करतील, इतकेच काय पण तुमचा जीव घेणाऱ्या प्रत्येकाला आपण देवाला सेवा सादर करत आहोत असे वाटेल, अशी वेळ येत आहे. त्यांनी पित्याला व मलाही ओळखले नसल्यामुळे ते असे करतील. योहान १६:२–३ त्या वेळी आपण सर्वांनी येशूच्या स्वभावात राहो आणि त्यांच्या सारखेच प्रार्थना करावी की: "हे बापा, त्यांना क्षमा कर; कारण ते काय करतात हे त्यांना समजत नाही." लूक २३:३४

आम्ही येथे इतरांवर बोट ठेवत नाही; आम्ही स्वतःकडेच संपूर्ण मानवजातीच्या सामूहिक स्वरूपाकडे बघत आहोत. पतित अवस्थेत आपण सर्वजण त्या "लहान शिंगाच्या" आत्म्याकडे झुकतो: "तो आपल्या काव्याने आपल्या हातची कारस्थाने सिद्धीस नेईल" दानिएल ८:२५ ख्रिस्त आमच्यात राहात नसल्यास, आणि आमच्यावर राज्य करत नसल्यास, आपण इतरांशी वागताना ह्याच पशुच्या, विरोधी, जबरदस्तीचे, प्रतिशोधात्मक वर्तन प्रकट करतो. म्हणूनच आम्ही संपूर्ण मानवजातीसाठी सार्वजनिक पश्चात्तापाची विनंती करतो की आम्ही आमच्या प्रेमळ पित्याच्या स्वभावावर विश्वास ठेवला नाही. तो आमच्या स्वार्थी मार्गांना अलगदपणे सोडवून, त्यांना निःस्वार्थ प्रेम आणि सेवाभावाच्या मार्गावर वळवू इच्छितो त्या मानवजातीसाठी ज्यासाठी ख्रिस्ताने अनंत किंमत चुकवली. पापाने विदीर्ण झालेल्या आपल्या आत्म्याचे पुनर्स्थापन हे वेदनादायक असते; आणि आपण हे पूर्णत्वास नेऊ शकतो फक्त तेव्हाच, जेव्हा आपण पूर्ण मनाने मानतो की देव आपल्यावर प्रेम करतो.

शब्बाथाची रचना आपल्याला देवाच्या उपस्थितीचा प्रवाह प्राप्त करण्याची वाहिनी आहे. हीच उपस्थिती आपल्याला पवित्र बनवते फक्त शब्बाथ दिवशीच नव्हे, तर प्रत्येक दिवशी. शब्बाथ–सात तत्त्व ही अशी जीवनशैलीची खूण आहे जी आपल्या

सृष्टीकर्त्याच्या प्रतिरूपात आणि सदृश्यतेत रुजलेली आहे. तुमचे देवाच्या स्वभावाविषयीचे आकलन ठरवते की तुम्ही स्वर्गीय पित्याशी तुमचे नाते कसे पाहता. तो असा पिता आहे का जो नियमांचे कठीण पालन मागतो आणि चूक केल्यास दंड, रोग किंवा मृत्यूने शिक्षा करतो? तुम्हाला त्याचे आज्ञापालन हे केवळ भीतीमुळे त्याचा राग ओढवू नये म्हणून करावे लागते का? की तो असा पिता आहे जो कधीही बदलत नाही, कधीही हिंसक नाही; ज्याचे सर्व नियम तुमच्या शारीरिक व आध्यात्मिक आरोग्यासाठी बनवले गेले आहेत; जो तुमचा भार, दोष आणि अपराध शांतपणे वाहतो; आणि आपल्या हरवलेल्या लेकराला परत आपल्या कुशीत विश्रांती द्यायला धावतो? देव म्हणतो:

मी त्याच्या तोंडून आभारवचन उच्चारवीन, जे दूर आहेत व जे जवळ आहेत, त्यांना शांती असो, शांती असो; मी त्यांना सुधारीन असे परमेश्वर म्हणतो. यशया ५७:१९

सैतान पवित्र नियुक्त केलेल्या वेळांमध्ये बदल का करू इच्छितो हे स्पष्ट होते कारण या वेळांत देवाची मुले आपले पुत्रत्व पुन्हा जाणतात, दयेची खात्री मिळवतात, क्षमेची अनुभूती घेतात. ते त्या पहिल्या शब्बाथावर पित्याने पुत्रात जो आनंद व्यक्त केला होता, त्यात प्रवेश करतात. ख्रिस्तामध्ये आपण या आत्मिक आशीर्वादाचे संपूर्णपणे सहभागी होतो.

मध्यरात्रीची हाक

मत्तय २५ मधील दहा कुमारींचा दृष्टांत हा परिक्षाकाल संपण्याच्या आधी देवाच्या लोकांच्या अनुभवात अत्यंत महत्त्वाची भूमिका बजावतो.

मत्तय २५:१–६ तेव्हा स्वर्गाचे राज्य दहा कुमारींसारखे असेल; त्या आपले दिवे घेऊन वराला सामोऱ्या जाण्यास निघाल्या. त्यांत पाच मूर्ख होत्या व पाच शहाण्या होत्या. कारण मूर्ख कुमारींनी आपले दिवे घेतले; पण आपल्याबरोबर तेल घेतले नाही; शहाण्यांनी आपले दिवे घेतले व भांड्यांत तेलही घेतले. मग वराला विलंब लागला व त्या सर्वांना डुलक्या आल्या व झोप लागली. तेव्हा मध्यरात्री अशी हाक आली की, 'पाहा, वर आला आहे, त्याला सामोऱ्या चला.'

शहाण्या आणि मूर्ख कुमारींमधील फरक हा होता की शहाण्या कुमारींच्या भांड्यात

त्यांच्या दिव्यांबरोबर अतिरिक्त तेल होते. तेल म्हणजे पवित्र आत्म्याचे प्रतीक आहे. म्हणून शहाण्या कुमारींनी मूर्खांपेक्षा अधिक पवित्र आत्मा प्राप्त केला होता. परंतु त्यांनी हे कसे प्राप्त केले? शहाण्या कुमारी त्या स्त्रीप्रमाणे आहेत जी चंद्रावर उभी आहे आणि सूर्याने परिधान केलेली आहे. त्या ख्रिस्ताच्या या बोलावणीला प्रतिसाद देतात:

मत्तय ११:२८ अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन.

शहाण्या कुमारीना तो बोलावतो तेव्हा त्या येतात. येशू कसा बोलावतो याचे एक उदाहरण येथे आहे:

योहान ७:2,३७-39 यहूद्यांचा सण म्हणजे मंडपांचा सण जवळ आला होता. मग सणाच्या शेवटल्या म्हणजे महत्त्वाच्या दिवशी येशू उभा राहून मोठ्याने म्हणाला, “कोणी तान्हेला असला तर त्याने माझ्याकडे यावे आणि प्यावे. जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो त्याच्यातून शास्त्रात सांगितल्याप्रमाणे, जिवंत पाण्याच्या नद्या वाहतील. (ज्यांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला त्यांना जो आत्मा मिळणार होता, त्याच्याविषयी त्याने हे म्हटले; तोपर्यंत पवित्र आत्मा दिलेला नव्हता; कारण येशूचा तोपर्यंत गौरव झाला नव्हता.)

येशूने त्यांना मंडपाच्या उत्सवाच्या काळातच बोलावले, कारण हा काळ पित्याने नेमून दिलेला आत्म्याच्या अधिक उंच आणि विपुल लहरी देण्यासाठी नियुक्त केलेला आशीर्वादाचा काळ होता. हे आम्ही पुन्हा स्पष्ट करतो की आपण कोणत्याही वेळी दिवस असो वा रात्र ख्रिस्ताकडे येऊ शकतो; तरीही आत्म्याची विशेष ओढ याच काळांत अधिक तीव्रतेने आपल्याला बोलावते, कारण हेच ते ताजेतवाने करणारे काळ आहेत जे शब्बाथ–सात तत्त्वावर चालतात. या दिवसांत देवाचा आत्मा विपुलतेने उतरतो, आणि त्याच आत्म्याद्वारे देवाचा नियम आपल्या हृदयावर अधिक खोलवर कोरला जातो. या नियुक्त वेळा आपल्याला देवाशी असलेल्या नात्याच्या एका पवित्र तालात स्थिर करतात म्हणजेच विश्वास, धैर्य आणि पित्यावरील आत्मविश्वास वाढवत नेतात.

उत्सवात उपस्थित असलेल्यांपैकी काहींनी येशूचे बोलावणे स्वीकारले; तर काहींनी नाकारले (वचन ४०–४२). म्हणूनच लिहिले आहे: “त्याच्यामुळे लोकांत मतभेद

उत्पन्न झाले.” (वचन ४३) वरील वचनांत येशू म्हणाला: “जसे शास्त्र म्हणते, त्याच्यातून जिवंत पाण्याच्या नद्या वाहतील.” आणि त्याने हे सत्य अगदी दुसऱ्याच दिवशी दाखवून दिले “सकाळी लवकर” तो पुन्हा मंदिरात आला; आणि सर्व लोक त्याच्याकडे आले, बसले, आणि तो त्यांना शिकवू लागला. (योहान ८:२) याच वेळी शास्त्री आणि फरीशी त्याच्याकडे व्यभिचारात पकडलेल्या एका स्त्रीला घेऊन आले आणि कायद्याच्या बाबतीत त्याची परीक्षा घेऊ लागले (वचन ३–६). शास्त्र सांगते: “पण येशू खाली वाकला आणि आपल्या बोटाने जमिनीवर लिहू लागला, जणू त्याने त्यांचे काही ऐकलेच नाही.” (वचन ६) मग प्रश्न असा उठतो मंडपाच्या उत्सवाच्या काळात, मंदिराच्या दगडी अंगणावर पडलेल्या धुळीवर, येशू आपल्या बोटांनी नेमके काय लिहीत होता?

यिर्मया १७:१३ हे परमेश्वरा, इस्राएलाच्या आशाकंदा, तुझा त्याग करणारे सर्व फजीत होतील; माझ्यापासून फितणाऱ्यांची नावे धुळीवर लिहिली जातील, कारण परमेश्वर जो जिवंत पाण्याचा झरा त्याचा त्यांनी त्याग केला आहे.

त्यांनी त्याला मसीहा “शब्बाथाच्या प्रभू” म्हणून नाकारले होते. ज्याने कधीकाळी स्वतःच्या बोटांनी दगडी पट्ट्यांवर लिहिले होते (निर्गम ३१:१८), तोच आता त्या त्याच पवित्र बोटांनी मंदिराच्या दगडी अंगणावर लिहीत होता.

योहान ८:७–११ आणि ते त्याला एकसारखे विचारत असता तो उठून त्यांना म्हणाला, “तुमच्यामध्ये जो निष्पाप असेल त्याने प्रथम तिच्यावर दगड टाकावा.” मग तो पुन्हा खाली ओणवून जमिनीवर लिहू लागला. हे शब्द ऐकून वृद्धांतल्या वृद्धापासून तो थेट शेवटल्या माणसापर्यंत ते सर्व एकामागून एक निघून गेले; येशू एकटा राहिला आणि तेथेच ती स्त्री मध्ये उभी होती. नंतर येशू उठला व त्या स्त्रीशिवाय तेथे कोणी नाही असे पाहून तिला म्हणाला, “बाई, तुला दोष देणारे कोठे आहेत? तुला कोणी दंड ठरवला नाही काय?” ती म्हणाली, “प्रभूजी, कोणी नाही.” तेव्हा येशू तिला म्हणाला, “मीही तुला दंड ठरवत नाही; जा; ह्यापुढे पाप करू नकोस.]

परूशी आणि ती स्त्री दोघांच्याही हृदयात पापाची जाणीव झाली; परंतु परूशी लाज आणि आत्मनिंदेने तिथून निघून गेले, आणि येशूने मुक्तपणे दिलेली क्षमा त्यांनी पुन्हा नाकारली. पण ती स्त्री येशू कोण आहे हे जाणून, आणि त्याच्याकडून किंवा पित्याकडून कोणताही दोषारोप येत नाही हे अनुभवल्यावर सर्वोच्च देवाच्या

कन्येच्या विश्रांतीत तिने प्रवेश केला आणि पापाच्या साखळ्यांतून मुक्तपणे तिथून निघून गेली.

पापाची जाणीव दोषबोध नव्हे, तर देवाकडे नेणारी जाणीव आहे जी ख्रिस्ताच्या सृष्टी-शक्तीच्या आवाजातून आणि त्याच्या पवित्र बोटातून आली. लूकमध्ये येशू म्हणतो: “परंतु मी जर देवाच्या सामर्थ्याने (बोटाने) भुते काढत आहे, तर देवाचे राज्य तुमच्यावर आले आहे" (लूक ११:२०) तर मत्तय नोंद करतो: “परंतु मी जर देवाच्या आत्म्याच्या साहाय्याने भुते काढत आहे तर देवाचे राज्य तुमच्यावर आले आहे.” (मत्तय १२:२८) इथे “बोट” हा हिब्रू भाषेतील रूपक आहे “आत्मा” यासाठी. जसे “हात” म्हणजे कर्म, तसे “बोट” हाताचा सूक्ष्म भाग म्हणजे सूक्ष्म, नेमके, अंतर्मुख करणारे कार्य. पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणजे: आपल्या हृदयावर आणि मनावर देवाचा नियम “त्याच्या बोटांनी” म्हणजे त्याच्या आत्म्याने सूक्ष्मतेने लिहिणे आपल्याला नवे घडवणे, सूक्ष्मपणे घडवणे, सत्यात दृढ करणे.

२ करिंथ ३:३ शाईने नव्हे, तर सदाजीवी देवाच्या आत्म्याने कोरलेले, दगडी पाट्यांवर नव्हे तर ‘मांसमय अंत:करणरूपी पाट्यांवर’ ‘कोरलेले’, आमच्या सेवेच्या योगे तयार झालेले ख्रिस्ताचे पत्र, असे तुम्ही प्रसिद्ध आहात.

नवीन कराराच्या अनुभवाचा संदर्भ देत, देव म्हणाला:

इब्री ८:१० कारण परमेश्वर म्हणतो, त्या दिवसांनंतर इस्राएलाच्या घराण्याशी जो करार मी करीन तो हा : मी आपले नियम त्यांच्या मनात घालीन, आणि ते त्यांच्या हृदयपटांवर लिहीन, आणि मी त्यांना देव असा होईन, आणि ते मला माझे लोक असे होतील.

आपल्या हृदयात त्याच्या नियमाचे हे लेखन म्हणजे आपल्याला पवित्र वापरासाठी वेगळे करण्यासाठी पवित्रीकरणाचे तपशीलवार कार्य आहे. येशूने म्हटले की त्याच्या पवित्र आत्म्याचे कार्य आपल्याला सर्व सत्यात मार्गदर्शन करणे आहे (योहान १६:१२,१३), देवाने म्हटलेल्या वचनाची पूर्तता करताना: "मी तुम्हाला एक नवीन हृदय देईन आणि तुमच्यामध्ये एक नवीन आत्मा प्रस्थापित करीन: आणि तुमच्या देहातून दगडी हृदय काढून टाकीन आणि तुम्हाला मांसमय हृदय देईन. आणि मी माझा आत्मा तुमच्यामध्ये ठेवीन आणि तुम्हाला माझ्या नियमांनुसार चालण्यास [सशक्त] करीन, आणि तुम्ही माझे निर्णय पाळाल आणि ते आचरणात आणाल."

(यहेज्केल ३६:२६-२७). अशाप्रकारे आपण पाहतो की देवाच्या आत्म्याने भरल्याचा नैसर्गिक परिणाम म्हणजे त्याच्या सर्व आज्ञा, कायदे आणि निर्णय यांच्या सुसंगततेने चालणे. मलाखीचा तिसरा अध्याय सर्व ख्रिस्ती चर्चमध्ये लोकांना दशमांश तत्त्वाकडे बोलावण्यासाठी उपदेशात आणला जातो, परंतु चौथ्या अध्यायात जे लिहिले आहे ते बहुतेकदा नाकारले जाते:

मलाखी ४:४ माझा सेवक मोशे ह्याला सर्व इस्राएलसाठी म्हणून होरेबात मी दिलेले नियमशास्त्र, म्हणजे अर्थात नियम व निर्णय ह्यांचे स्मरण ठेवा.

या वचनानंतर लगेचच आपल्याला सांगितले आहे:

मलाखी ४:५-६ पाहा, परमेश्वराचा मोठा व भयंकर दिवस येण्यापूर्वी मी एलीया संदेष्ट्याला तुमच्याकडे पाठवीन. तो वडिलांचे हृदय त्यांच्या पुत्रांकडे व पुत्रांचे हृदय त्यांच्या वडिलांकडे वळवील; नाहीतर कदाचित मी येईन आणि भूमीला शापाने ताडन करीन."

एलीयाचे कार्य तेव्हा येते जेव्हा आपण मोशेच्या नियमशास्त्राची आठवण करतो. येशूने आपल्याला सांगितले की तो नियमशास्त्रातून काहीही काढून टाकण्यासाठी आला नाही तर तो उन्नत करण्यासाठी, सन्मानित करण्यासाठी आणि पूर्ण करण्यासाठी आला आहे.

मत्तय ५:१७-१८ नियमशास्त्र किंवा संदेष्ट्यांचे ग्रंथ रद्द करण्यास मी आलो आहे असे समजू नका; मी रद्द करण्यास नव्हे तर पूर्ण करण्यास आलो आहे. कारण मी तुम्हांला खचीत सांगतो, आकाश व पृथ्वी ही नाहीशी होईपर्यंत सर्वकाही पूर्ण झाल्याशिवाय नियमशास्त्रातील एकही काना किंवा मात्रा रद्द होणार नाही.

आपण ज्या स्वर्गात आणि पृथ्वीमध्ये राहतो ते नाहीसे होईपर्यंत नियमशास्त्रातून काहीही नाहीसे होणार नाही. तसेच, "होईपर्यंत" हा शब्द असे सूचित करत नाही की ते यानंतर नाहीसे होईल परंतु ख्रिस्ताच्या आगमनापूर्वी संपूर्ण मानवी इतिहासात ते अस्तित्वात राहील.

मोशेद्वारे आपल्याला दिलेले नियम किती मौल्यवान आहेत. मी दाविदासोबत आहे जेव्हा तो असे म्हणतो:

स्तोत्रसंहिता १:१-३ जो पुरुष दुर्जनांच्या मसलतीने चालत नाही; पापी जनांच्या मार्गात उभा राहत नाही; आणि निंदकांच्या बैठकीत बसत नाही, तर परमेश्वराच्या नियमशास्त्रात रमतो, त्याच्या नियमशास्त्राचे रात्रंदिवस मनन करतो, तो धन्य. जे झाड पाण्याच्या प्रवाहाजवळ लावलेले असते, जे आपल्या हंगामात फळ देते, ज्याची पाने कोमेजत नाहीत, अशा झाडासारखा तो आहे; आणि जे काही तो हाती घेतो ते सिद्धीस जाते.

प्रभूच्या नियमशास्त्रात चालल्याने आत्म्याचा वर्षाव होतो जेणेकरून आपण देवाच्या आत्म्याच्या नदीकाठी लावलेली झाडे होऊ. या, चाखून पहा की प्रभू आणि त्याच्या आज्ञा किती चांगल्या आहेत.

अंधकारातून बोलावलेले

देवाच्या नियुक्त केलेल्या वेळा आणि त्यांच्या सौंदर्याची आणि त्यांनी मला कसे आशीर्वाद दिला आणि माझ्या प्रवासात मला कशी मदत केली याची मी साक्ष देऊ इच्छितो.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी न्यूयॉर्कमधील ट्विन टॉवर्स कोसळल्यानंतर अवघ्या तीन आठवड्यांच्या आत, मी ऑस्ट्रेलियातील सिडनीच्या उत्तरेस काही सभा घेऊन संदेश सादर करीत होतो. त्या संदेशांत दोन राज्यांतील विरोधाभास स्पष्ट करण्यात आला होता. एक राज्य म्हणजे देवाचे राज्य आपल्याला आपल्या स्वर्गीय पित्याशी ख्रिस्ताद्वारे असलेल्या नात्यातून मूल्य देते. दुसरे राज्य म्हणजे सैतानाचे राज्य मूल्य देते ते व्यक्तिगत सत्ता, पद आणि कर्तृत्व यांवर आधारित. सैतानाचा पतन हे देवाचा पुत्रत्वाचा मुकुट गमावून स्वयंनिर्मित रिकामपणाच्या चक्रात कोसळणे असे दाखविले गेले. मानवजातीने पापात पडल्यावर हेच निरर्थक रिकामपण तिच्या हाती आले. या दुर्जन राज्यावर विजय मिळवण्याची किल्ली होती विश्वासाने येशूच्या पुत्रत्वात प्रवेश करणे. पित्याने येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी आणि जंगलातील सैतानाशी झालेल्या संघर्षात ख्रिस्तामध्ये आपले खरे पुत्रत्व उघड केले. आपण आपल्या प्रियकरात स्वीकारलेलो आहोत. (इफिसकरांस १:६) बाप्तिस्म्यात पित्याने आपल्या पुत्रास म्हटलेले शब्द हेच शब्द आपण विश्वासाने स्वीकारतो.

माझ्या मनात या सर्व विचारांचा उदय कशामुळे झाला? २००१ च्या पहिल्या सहामाहीत एका शब्बाथ सकाळी मी फेरफटका मारत होतो. आजारपणामुळे अनेक आठवडे मला मंडळीत जाता आले नव्हते. चालता चालता माझ्या पहिल्या

जन्मलेल्या मुलाच्या जन्मदिवसाची आठवण मनात उभी राहिली. माझ्या पत्नीने तो मला हातात दिला त्या क्षणी मला झालेला आनंद त्या माझ्या हातातल्या लहानशा आनंदगुच्छाच्या डोळ्यांत पाहताना मी जणू निश्चल उभा होतो हे सर्व डोळ्यासमोर उभे राहिले. त्या क्षणी मी प्रार्थना केली होती: "प्रिय प्रभू, माझ्या आणि माझ्या मुलामध्ये कधीही काहीही येऊ देऊ नकोस; आणि मला फक्त एवढेच हवे आहे की त्याने मला माझ्या अस्सल स्वरूपात ओळखावे." ही विचार प्रार्थना मी आठवताच त्याच क्षणी माझ्या मनात एक आवाज आला: "एड्रियन्, मला तुझ्याविषयी असाच अनुभव आहे." या शब्दांनी मी क्षणात थबकून गेलो. माझ्या अंतरंगातून अचानक प्रतिकाराचा एक भाव वर आला. "पण प्रभू, तू माझ्यासारख्या पाप्याला कसा प्रेम करू शकतोस?" हा विचार मला दचकवणारा होता, कारण मी येशू ख्रिस्तावर पापक्षमेसाठी विश्वास ठेवत होतो; तरीही माझ्या अंत:करणात कुठेतरी खोल दडलेला हा संशय त्या क्षणी उघड झाला जणू मला पूर्वी कधीच माहीत नव्हते की तो तिथे आहे. माझ्या स्वर्गीय पित्याने माझ्या मुलाद्वारे मला त्याच्याविषयी मी किती मौल्यवान आहे हे सांगण्याचा मार्ग शोधला, तेव्हा माझ्यात दडलेले ते निरर्थकतेचे दगड पृष्ठभागावर आले, आणि मी जाणूनही न जाणून त्याच्याविरुद्ध झगडत होतो. पित्याचे ते शब्द माझ्या आत्म्याच्या मध्यभागी पेट घेणाऱ्या अग्निसारखे होते ज्यांनी माझ्या निरर्थकतेला सामोरे जाण्यास मला भाग पाडले, आणि ज्यांनी तिला निग्रहाने भस्म करून टाकण्याची इच्छा व्यक्त केली. हे झगडे काही मिनिटे असेच चालू राहिले. शेवटी माझ्या मनात पुन्हा आवाज आला: "तू माझे तुझ्यावरचे प्रेम नाकारणार आहेस काय?" मी पुन्हा गोंधळून गेलो. मी तत्क्षणी माझा दोष कबूल केला, आणि मनात म्हटले: "प्रभू, मी तुझ्या पुत्राच्या बलिदानाद्वारे तुझी कृपा स्वीकारतो; ती अतिशय विलक्षण आहे, तरी मी तिला स्वीकारतो." माझ्या मुलाद्वारे माझ्या स्वर्गीय पित्याने माझ्या अस्तित्वाच्या मध्यभागी हात घालून त्याचे प्रेम माझ्यासाठी त्याच्या पुत्राद्वारे प्रकट केले. त्याने माझ्यातील निरर्थकतेचे ओझे उकरून काढले आणि माझे हृदय जिंकले. अत्यंत विस्मयाची गोष्ट म्हणजे, हे सर्व शब्बाथ दिवशीच घडले ज्या दिवशी पिता आपल्या पुत्राविषयी आपला आनंद प्रगट करतो त्याच दिवशी त्याने माझ्यात आपला आनंद व्यक्त केला.

तरीही, ही स्वातंत्र्याची चव चाखूनही शत्रू सहज मागे हटला नाही. प्रेमाच्या त्या ज्वालांना माझ्यातील निरर्थकतेची राख करण्यासाठी काही काळ हवा होता. या

नव्या विचारांनी माझा संपूर्ण विचारसरणी बदलून गेली, आणि मला अशा मार्गावर उभे केले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. ख्रिस्तामधील आपल्या पुत्रत्वाचे स्वातंत्र्य जाहीर करणे एक गोष्ट आहे; पण दुसऱ्या राज्याने आपल्या हृदयावर किती खोलवर पकड घेतली आहे हे समजणे ही पूर्णपणे वेगळी गोष्ट आहे. आणि अशा रीतीने मला स्वतःच्या अनुभवातून महासंघर्षाची म्हणजे ओळखीच्या युद्धाच्या स्वरूपातील साक्ष मिळाली. मी स्वतःला या दोन राज्यांमध्ये भटकताना पाहिले. पण माझ्या निरर्थक, कार्याधिष्ठित विचारसरणीची जाणीव जशी जशी वाढत गेली तशी ती अधिक पारदर्शक होऊ लागली. प्रत्येक वेळी मी चुकीच्या राज्यात कोसळलो तरी मी त्या नदीकाठी येऊ शकलो जिथे पुन्हा पुन्हा तोच आवाज ऐकू येत असे "ख्रिस्त येशूद्वारे तू माझा प्रिय पुत्र आहेस." मला राज्याची किल्ली सापडली होती! मी ख्रिस्ताच्या पुत्रत्वातून माझे पुत्रत्व प्राप्त केले.

ख्रिस्ताद्वारे देवाच्या माझ्या खऱ्या उपासनेची जाणीव झाल्याने मी त्या शास्त्रांकडे आकर्षित झालो जिथे येशूने मुलांना आशीर्वाद दिला होता. माझे खरे पुत्रत्व जाणून घेतल्यामुळे मला मिळालेल्या आशीर्वादामुळे मी इतरांना आशीर्वाद देण्याची इच्छा करू लागलो.

आशीर्वाद

त्या दिवसांत मी ज्या मंडळ्यांपैकी एकात पास्टर म्हणून कार्य करत होतो, त्या मंडळीमध्ये एका शब्बाथ दिवशी मी सर्व मुलांना पुढे येण्यास बोलावले. ते एकेक करून माझ्यासमोर उभे राहिले, आणि मी त्यांच्या डोक्यावर हात ठेवून त्यांना आशीर्वाद दिला. प्रत्येक मुलासाठी प्रार्थना करण्यापूर्वी मी मनात निःशब्द प्रार्थना केली: "प्रभू, या मुलाला तू माझ्या तोंडून काय सांगू इच्छितोस?" जेव्हा मला एकदा हे समजले की स्वर्गीय पिता मानवी वाहिन्यांद्वारे त्याचा आशीर्वाद ओततो, तेव्हा मी माझ्या मंडळीतील कुटुंबांच्या जीवनात देवाचे वचन बोलण्याच्या माझ्या पवित्र जबाबदारीची जाणीव झाली. माझी प्रार्थना साधारण अशी असायची:

"प्रिय पिता, मॅरियनबद्दल तुझे आभार. ती तुझी अतिप्रिय कन्या आहे, जिच्याविषयी तू ख्रिस्त येशूमध्ये आनंद मानतोस. हिला सदैव जाणवत राहो की तू तिला प्रेम करतोस; तिच्या पालकांचे ऐकण्यास तिला कृपा दे; आणि ती देवभक्त

स्त्री बनो जी सदैव योग्यतेसाठी उभी राहील. आम्ही तुला येशूच्या नावाने धन्यवाद देतो."

"पिता, स्टीफनबद्दल तुझे आभार. तो तुझा प्रिय पुत्र आहे, ज्याच्यात तू ख्रिस्त येशूद्वारे संतोष मानतोस. त्याला हे जाणवू दे की त्याचे चर्च-परिवार त्याला प्रेम करतो; तो सदैव आपल्या पालकांचा मान राखो; आणि तो तसा देवभक्त पुरुष बनो जसा बनण्यासाठी तू त्याला बोलावले आहेस."

यानंतर पवित्र आत्मा मनात आणून देईल ते काही आणखी शब्द मी जोडत असे, आणि प्रार्थना पूर्ण होत असे. दुसऱ्या दिवशी सकाळी एका आईचा मला फोन आला. ती म्हणाली: "पास्टर, तुम्हाला माहिती आहे माझ्या मुलीने आत्ताच काय म्हटले? तिने म्हटले, 'आई, मी मौल्यवान आहे!'" मी तिला विचारले, "तिने तसे का म्हणाले?" तिचे उत्तर होते: "कारण पास्टर म्हणाले तसे!" त्या आईने पुढे सांगितले: "मी माझ्या मुलीला हे अनेक वेळा सांगितले आहे. पण काल जसे तिला स्पर्श झाला… तसा कधीच झाला नव्हता."

तो क्षण माझ्या आयुष्यातील एक निर्णायक वळण होता. माझ्या मनात एक विचार चमकून गेला "आता मला समजले की खरोखरच पास्टर असणे म्हणजे काय." पित्यांची, ज्येष्ठांची आणि पास्टरांची जबाबदारी काय असते याबद्दल नव्या प्रकाशाची सुरुवात त्या क्षणी झाली.

याकोब १:२७ देवपित्याच्या दृष्टीने शुद्ध व निर्मळ धर्माचरण म्हणजे अनाथांचा व विधवांचा त्यांच्या संकटांत समाचार घेणे, व स्वतःला जगापासून निष्कलंक ठेवणे हे आहे.

मंडळीतील पिता आणि ज्येष्ठ यांचा खरा धर्म म्हणजे पितृहीन आणि विधवांच्या जीवनात पित्याचे शब्द बोलणे त्यांना हे सांगणे की स्वर्गीय पिता त्यांना प्रेम करतो, आणि ते त्याच्यासाठी मौल्यवान आहेत. याच सत्यात ते सामर्थ्य आहे जे मनुष्याला जगाच्या डागापासून दूर ठेवते. हीच ती "आशीर्वादाची तत्त्वे" आहेत जी मंडळीतील ज्येष्ठांच्या मुख्य पात्रतांपैकी एकाचे मूळ आहे:

१ तीमथ्य ३:४–५ आपल्या घरची व्यवस्था चांगली ठेवणारा, आपल्या मुलाबाळांना भीडमर्यादेचे वळण लावून त्यांना स्वाधीन ठेवणारा असा असावा; कारण ज्याला आपल्या घरची व्यवस्था चांगली ठेवता येत नाही, तो देवाच्या मंडळीचा सांभाळ

कसा करील?

एखादा मनुष्य जर आपल्या पत्नीला आणि मुलांना आशीर्वाद देण्याची कला जाणत नसेल, तर मग तो प्रभूच्या मंडळीला कसा आशीर्वाद देऊ शकेल? कशी काळजी घेऊ शकेल? आशीर्वादाच्या संदर्भात, "अब्राहामाचा पुत्र" असण्याचा अर्थ माझ्यासाठी एका नव्या आणि अधिक खोल अर्थाने जिवंत झाला:

उत्पत्ति १२:२–३ मी तुझ्यापासून मोठे राष्ट्र निर्माण करीन; मी तुला आशीर्वाद देईन, तुझे नाव मोठे करीन; तू आशीर्वादित होशील; तुझे जे अभीष्ट चिंतितील त्यांचे मी अभीष्ट करीन; तुझे जे अनिष्ट चिंतितील त्यांचे मी अनिष्ट करीन; तुझ्या द्वारे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील."

आपल्या पित्याची सेवा करण्यासाठी बोलावण्यात आलेला म्हणून मी माझ्या आत्म्यातला आनंद इतरांसोबत वाटून घेण्याची इच्छा करत होतो. मला मिळालेला आशीर्वाद घेण्यासाठी मी लोकांना बोलावत असताना, मला लक्षात येऊ लागले की शब्बाथाच्या वेळी हे आशीर्वाद जास्त असतात.

बऱ्याच वर्षांनी, जेव्हा मी पवित्र सणांचा अभ्यास करून त्यांना स्वीकारले, तेव्हा माझ्या मनात एक विचार आला हा आशीर्वादाचा अनुभव या नियुक्त काळांतही मिळू शकतो का?

मला मंडपाच्या सणात बोलण्यासाठी आमंत्रण मिळाले, आणि मी ठरवले की या सणाच्या काळातील सातव्या दिवशी म्हणजे शब्बाथाच्या दिवशी पित्याच्या आशीर्वादाची प्रार्थना घेण्यासाठी लोकांना पुढे बोलवावे. तो जणू उत्तम असा उत्सव ठरला. कारण शब्बाथ स्वतःच हा मोठ्या मंडपाच्या उत्सवातील एक लहान पवित्र मेजवानीसारखा असतो.

आत्म्याचा वर्षाव अद्भुत होता. तो काही रानटी उत्साह नव्हता. प्रार्थना स्वीकारण्यासाठी आणि ते पित्याची प्रिय मुले आहेत हे ऐकण्यासाठी लोक बाहेर आले तेव्हा त्यांच्यात प्रकट झालेला तो एक शांत, सौम्य, प्रेमळ आनंद होता. तो खरोखरच उच्च शब्बाथ होता. जसे योहान म्हणतो

योहान १९:३१ तो तयारीचा दिवस होता, म्हणून शब्बाथ दिवशी शरीरे वधस्तंभावर राहू नयेत (कारण तो शब्बाथ मोठा दिवस होता), म्हणून त्यांचे पाय मोडावेत आणि

त्यांना घेऊन जावे अशी यहूद्यांनी पिलाताला विनंती केली.

शब्बाथ “मोठा दिवस” का असतो? कारण त्या काळांत देवाच्या आत्म्याची उच्च भरती उपलब्ध असते. आपल्याला बोलावलेल्या या विशेष वेळांना आपल्यावर त्याचे प्रेम ओतणाऱ्या आपल्या स्वर्गीय पित्याचे स्तुती असो!

हो, आपला पिता आपल्यावर सदैव प्रेम करतो आणि आपण कोणत्याही वेळी त्याच्या वचनात हे प्रेम ऐकू शकतो. तरीही, काही निवडक वेळा अशा असतात जेव्हा त्याचा आत्मा आपल्यावर अधिक विपुलतेने उतरतो, आणि आपण हे प्रेम अधिक खोल व अधिक समृद्ध प्रमाणात अनुभवण्यासाठी बोलावले जातो.

माझ्या आयुष्याकडे मागे वळून पाहताना, मी पाहू शकतो की काही विशिष्ट काळांत मी सत्याला प्रतिसाद देण्याचे पवित्र निर्णय घेतले देवाच्या इच्छेच्या मार्गावर अधिक निर्णायकपणे चालण्याचे. आणि आश्चर्य म्हणजे यातील अनेक अनुभव पित्याने नियुक्त केलेल्या काळांतच आले ज्याची जाणीव मला ते घडल्यानंतरच झाली.

निष्कर्ष

शब्बाथ आणि देवाचे सण हे आपल्यासाठी आशीर्वादाचे झरे आहेत. हे खास क्षण आहेत जेव्हा आपला पिता त्याच्या पुत्राद्वारे आपल्याला जवळ आणतो आणि त्याच्या बाहूंमध्ये धरतो आणि आशीर्वाद देतो.

रोमकरांस ८:१६ तो आत्मा स्वत: आपल्या आत्म्याबरोबर साक्ष देतो की, आपण देवाची मुले आहोत;

हाच आशीर्वाद आपल्याला देवाचा शिक्का देईल, कारण आपण पित्याच्या नावाने किंवा चारित्र्याने शिक्कामोर्तब केले जाऊ. विश्वासाने आपण त्याच्या बाहूंमध्ये विसावलो की, आपण त्याचा पुत्र येशूसारखे बनू आणि आपले सर्व भय दूर होईल. देवाचा पुत्र पित्याच्या गौरवाचे वैभव आहे, तसेच सण देखील शब्बाथाच्या गौरवाचे वैभव आहेत.

आपल्याला त्या श्वापद आणि त्याच्या प्रतिमेचा सामना करण्याची शक्ती मिळेल

जी जगाला रविवारी पूजा करण्याची आणि त्याचे सण पाळण्याची मागणी करेल. अशी कृती केल्याने आशीर्वादाचा झरा आणि देवाचा शिक्का हिरावून घेतला जाईल, जे आपल्याला वाचवणारे आहे तेच आपण गमावून बसू.

आपण शब्बाथ आणि आपल्या पित्याच्या सणांमध्ये आढळणाऱ्या आशीर्वादाच्या झऱ्याला घट्ट धरून राहूया. आपण दार उघडूया जेणेकरून देवाचा पुत्र आत येऊन आपल्यासोबत जेवू शकेल आणि आपल्यासोबत राहू शकेल.

प्रकटीकरण ३:२० पाहा, मी दाराशी उभा आहे व दार ठोकत आहे; जर कोणी माझी वाणी ऐकून दार उघडील, तर मी त्याच्याजवळ आत जाईन व त्याच्याबरोबर जेवीन, आणि तो माझ्याबरोबर जेवील.

आशीर्वादांचा झरा

देवाच्या नियुक्त काळाच्या माध्यमातून त्याच्या विश्रांतीमध्ये प्रवेश करणे

पित्याने येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी आपल्या पुत्राला जे शब्द सांगितले, तेच शब्द सृष्टीच्या पहिल्या शब्बाथदिवशी त्याने आपल्या पुत्रावर ओतलेल्या आशीर्वादाचे प्रतिध्वनित स्वर आहेत. दररोज पिता आपल्या पुत्रात आनंद मानत असे, आणि पुत्रही त्याच्या उपस्थितीत आनंदित होत असे. शब्बाथदिवशी पिता आपल्या पुत्रावर आपल्या श्वासाचा, आपल्या प्रेमाचा विशेष उच्छ्वास सोडत असे, आणि त्या प्रेमात पुत्र ताजेतवाना होत असे. पित्याचा आणि पुत्राचा हा अतिशय निकटचा, प्रेमपूर्ण संबंध शब्बाथामध्ये कायमस्वरूपी बसविला गेला. म्हणूनच प्रत्येक शब्बाथदिवशी पिता आपल्या पुत्रावर आणि त्याला स्वीकारणाऱ्यांवर आपला ताजेतवाने विश्राम ओततो.

पित्याचे आपल्या पुत्रावरील प्रेम हे अखंड आहे; तरीदेखील, ते विशिष्ट नियुक्त वेळांना विशेष रीतीने प्रकट होते ही वेळ शब्बाथाच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप आहेत. जेव्हा आपण या नियुक्त वेळांजवळ येतो, तेव्हा आपण पित्याच्या पुत्राविषयी असलेल्या आनंदात सहभागी होतो. आणि जेव्हा आपण चंद्रावर उभ्या असलेल्या आणि सूर्याने परिधान केलेल्या त्या स्त्रीचा (प्रकटीकरण १२:२) भाग होतो, तेव्हा आपण आपल्या पित्याच्या सिंहासनापासून पाठविले जाणारे ताजेतवानेपणाचे काळ ओळखू लागतो.

आज आपला पिता आपल्याला अधिक खोल, अधिक पूर्ण अशा शब्बाथ-अनुभवात बोलावत आहे. अब्राहामाची लेकरं म्हणून (गलतीकरांस ३:२७–२९) आपण ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्या सर्व आत्मिक आशीर्वादांना बोलावले गेलो आहोत. येशू आज आपल्याला म्हणतो: “पहा, मी दाराशी उभा आहे आणि दार थोटावत आहे.” आणि तो ही थाप सुद्धा नियुक्त केलेल्या वेळेलाच देतो. तुम्ही त्याच्यासाठी दार उघडणार आहात काय? आणि तुम्ही त्याच्यासोबत भोजन करणार आहात काय?